ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2.

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 372 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ | ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 20 ΜΑΡΤΙΟΥ 1926

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7 | ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ 2. | ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἑξαμηνιαῖαι δραχ. 100, Ἑξαμηνιαῖαι 1 Λίρα Ἀγγλίας, Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ἔβλεπαν τὸ Θεόφιλο καὶ τὴν μνηστή του μέσα σ' ἕνα ἀκάτιο νὰ διασχίζουν τὰ ἤρεμα νερὰ τοῦ Κερατίου κόλπου.

Ἡ Κασσιανή, παρακολουθοῦσα τοὺς γάμους τοῦ Θεοφίλου, ἔρριπτε ρόδα μέσα στὸ Βασιλικὸ ἅρμα.

— Μὴ φεύγης, Κασσιανή μου. Μεῖνε. Εἶμαι ἀβλαβὴς ὅπως ἡ δροσιά, εἶπεν ὁ Ἀκίλλας.

Ὁ Ἀκίλλας δίδει στὴν Κασσιανὴ τὸν τελευταῖο χαιρετισμό.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν 'Αθήναις. Πλῆρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια.

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι.

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. 'Απαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε: Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας», ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἔκαστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης καθίσταται γνωστὸν ὅτι, δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

'Ελπιδοφόρον, 'Αθήνας: Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ ἀνομιχθῆτε εἰς τὸ Χρηματιστήριον, διότι θὰ ὑποστῆτε ἀνεπανόρθωτον καταστροφήν. Χαρακτὴρ λίαν ἀσθενικός. Σᾶς ἀρέσει νὰ μιμῆσθε τοὺς ἄλλους, «ἰσθε δὲ καὶ εἰς ἄκρον ζηλόφθονος. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Παρασκευή.

Πράσινον Καπέλλο, Θεσσαλονίκην: Εἰσθε πολὺ ἐπιπολαία καὶ ἐλαφρὰ τὴν καρδίαν. Γνωρίζετε ὅτι ἔχει ἐρωμένην καὶ ὅμως ἐξακολουθεῖτε νὸ σχε ἰζεσθε μαζῆ του. Τοῦτο θὰ σᾶς φέρῃ μεγάλην δυστυχίαν, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ σᾶς ἀναγκάσῃ νὰ μισήσετε τὸν κόσμον. Νὰ συνδεθῆτε μαζῆ του εἶναι ἀδύνατον, καθόσον ἡ ἄλλη ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ

Νὰτ Πίγκερτων: Χαρακτὴρ ἀπότομος, ὑπερήφανος, ἀλλὰ καὶ ζηλότυπος. Τὰ ἰδανικά σας εἶναι παρὰ πολὺ τολμηρὰ καὶ ἐκ τοῦ λόγον αὐτὸν δὲν θὰ πραγματοποιηθοῦν

'Ανθισμένην ἀμυγδαλιάν: Τὸ μέλλον σας εὐτυχὲς καὶ εἰρηνικόν. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς θὰ παρατηρηθῇ κάποια ἀνωμαλία εἰς τὰ οἰκογενειακά σας πράγματα, ἀλλὰ τοῦτο μὴ σᾶς πτοῆσῃ. Βαδίζετε σταθερῶς πρὸς τὴν εὐτυχίαν. Ὄνομα μέλλοντος συζύγου Κωνσταντῖνος.

Μνησθὴν τοῦ πόνου: Τὸ μέλλον σας πολὺ τρικυμιῶδες. Θὰ διέλθετε ἡμέρας πλήρους ἀπογοητεύσεως. Τὰ ὄνειρά σας θὰ πραγματοποιηθοῦν. Γάμον δὲν διαβλέπω. Φροντίσατε νὰ τακτοποιήσετε τὰς ἐρωτικάς σας ὑποθέσεις καὶ μὴν εἰσθε τόσον ἐλαφρὰ τὴν καρδίαν Προσγωγὴν δὲν διαβλέπω. Φόβους ἔχετε πολλούς, οὐδεὶς ὅμως μέχρι σήμερον σᾶς ἱκανοποίησε τας προσδοκίας. Ὁ ἀδελφός σας δὲν εἶναι νὰ θεραπευθῇ. Ἐχθροὺς ἔχετε. ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὸ σπίτι σας, ἀλλὰ ὅλοι εἶναι ἀκίνδυνοι.

Μενεξεδένιαν δύσιν, Καλάμας: Τὸ μέλλον σας εὐτυχές. Θὰ ζήσετε ἐν ὅλῳ 52 ἔτη. Φίλοι εἰλικρινεῖς δὲν ὑπάρχουν. Γάμος ἐξ ἔρωτος. Ὁ σύζυγός σας θ' ἀποβῇ δι' ὑμᾶς ἕνας καλὸς ἄγγελος. Χαρακτὴρ τουφερός, ἤπιος, λίαν αἰσθηματικὸς πλὴν ὀλίγον ἐγωϊστικός.

Νόδων τοῦ Μαΐου, Κόρινθον: Τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο οὐδέποτε εἶχε καλὸν σκοπὸν δι' ὑμᾶς καὶ ἀν σᾶς ἀπατοῦν τὰ φαινόμενα. Γάμον δὲν διαβλέπω. Διὰ τὴν ἀδελφήν σας οὐδεμίαν γνώμην δύναμαι νὰ ἐκφέρω, ἐ ν δὲν θέσετε προηγουμένως ὑπ' ὄψιν μου τὸν γραφικόν της χαρακτῆρα.

Πόνον Καρδίας: Δὲν θὰ τὸν ὑπανδρευθῆτε, διότι θ' ἀσθενήσῃ. Σᾶς ἀγαπᾷ, οὐχὶ ὅμως εἰλικινῶς. Γάμος μετὰ 26 μῆνας. Ὄνομα μέλλοντος συζύγου Στυρίδων. Τέκνα δὲν θ' ἀποκτήσετε. Ὁ μετὰ τὸν γάμον βίος σας λαν ἀνώμαλος. Προῖκα μὴ περιμένετε. Πάντως ὄχι γάμος μὲ τὸν Β.

Ἐγκαταλελειμένο Παιδί, Ξάνθη: Εἰς τὸ ἐπάγγελμάσας θὰ προοδεύσετε καὶ θὰ ἔχετε ἀπὸ αὐτὸ πολλὰ κέρδη Γάμος μὲ τὴν ξανθὴν δὲν θὰ γίνῃ καὶ τοῦτο πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστῇ, διότι ἡ ξανθὴ ἐκείνη θ' ἀπέβαινε πολὺ κακὴ σύζυγος. Γάμον δὲν διαβλέπω πρὸς τὸ παρόν. Σᾶς συνιστῶ νὰ φροντίσετε νὰ κανονίσετε πρῶτον μερικὰ πλέον ἐπείγοντα ζητήματα τῆς ζωῆς σας καὶ κατόπιν νὰ σκεφθῆτε διὰ γάμον.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας θὰ ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν Δίδων καὶ κυρίων: *Πληγωμένης Καρδούλας, 'Απηλπισμένης 'Αφρικανίδος, Μαγευμένης μελίσσης, Χαμένης 'Αγάπης, Δημοκρατίας, Καμέλιας, Garson, Θλιμμένης Καρδίας, Κιτρίνου Ρόδου.*

"Ερημον πουλάκι, Χ Α. Β., Δουτράκην, Δένδρον χωρὶς φύλλα, ἐπιστολαὶ σας ἄνευ ἀντιτίμου. C. P. X., Βόθωναν, δὲν ἔλαβον τίποτε. *Γ. Κάρι, P. R "Αθήνας*, στείλετε δρ. 10 διὰ συστημένης ἐπὶ ὀνόματί μου, εἰς διεύθυνσιν γραφείων «Σφαίρας».

"Ορος Κυλλήνης, διὰ συστημένης καὶ ὑμεῖς διὰ νὰ μὴ χαθῇ *Δ. Πίσκοπον*, ἀπαντῶ εἰς ὅσα δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

'Ο Νοομάντης

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΥ ΑΠΕΘΑΝΕΝ Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐθεωρεῖτο μέχρι τοῦδη ὡς ἱστορικὸν γεγονός. Διότι οὐδεὶς ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ ὅτι ὁ Μέγας Ναπολέων ἀπέθανεν ἐξόριστος ἐν 'Αγ. 'Ελένῃ 'Εν τούτοις ἰδοὺ τί λέγει ὁ μέγας Παρισινὸς ἱστοριοδίφης D' Omessa περὶ αὐτοῦ:

«Ὁ Μέγας Ναπολέων οὐδόλως μετέβη εἰς 'Αγίαν 'Ελένην ἰδοὺ δὲ πῶς καὶ διατί: Μετὰ τὴν ἐν Βατερλῷ ἧτταν του ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, μὴ θελήσας νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς 'Αγγλους, κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ εἰς 'Ιταλίαν, ἀπεστείλας εἰς 'Αγίαν 'Ελένην τὸν σωσσίαν του ὀνόματι Rabeaut, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκ τῶν προτέρων εἶχε συνεννοηθῆ

'Ο στρατηγὸς Bertrand, ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Αὐτοκράτορος ὤν, ἔκαμε τὴν ἐσχάτην θυσίαν καὶ ἠκολούθησε τὸν Rabaut εἰς τὴν 'Αγ. 'Ελένην. οὕ ως ὥστε οἱ "Αγγλοι ἐνόμισαν ὅτι οὗτος ἦτο ὁ Μέγας Ναπολέων.

'Επὶ ἑπταετίαν λέγει ὁ D'Omessa, ὁ Ναπολέων ἔζησεν εἰς Βερώναν πλὴν εἰς τοὺς διερχομένους περιηγητὰς ὁμματοῦλλια.

Εἶτα ὅμως ὁ ἀτυχὴς Αὐτοκράτωρ ἐπιθυμήσας πάρα πολὺ νὰ ἴδῃ τὸν μονογενῆ υἱόν του, ὅστις εἶχε κλεισθῆ ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Βιέννης, μετέβη εἰς τὴν Αὐστριακὴν πρωτεύουσαν καὶ προσεπάθησε κρυφὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ δουκὸς Raichetag, ἐτουφεκίσθη ὅμως τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἤθελησε νὰ πηδήσῃ ἕνα τοῖχον τοῦ ἀνακτόρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ υἱός του.

Ταῦτα λέγει ὁ κ. D'Omessa, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποκάλυψις διήγειρεν ἀρκετὰ μέ αν θόρυβον εἰς Εὐρώπην, τέλος δὲ προσθέτει: «Δὲν ἔκαμα τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ἁπλῶς ἔπως δημιουργήσω θόρυβον, ἀλλὰ διότι κατέχω ὅλο τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, εἰς τὰ ὁποῖα στηρίζω ὅσα λέγω.»

Πράγματι δὲ ἴσως νὰ εἶναι ἀληθεῖς αἱ γνώμαι αὐτοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ διότι πολλὰ ἐπίσημα ἔγγραφα ταῦτα ἐσχεδὸν μαρτυροῦσιν ἐκτὸς τούτου λεγεται ὅτι ὁ Rabeaut, ὠμοίαζε τόσον πολὺ μὲ τὸν Ναπολέοντα ὥστε οἱ στρατιῶται τὸν ἀπεκάλουν «Petit Empereur» ἤτοι «Μικρὸν Αὐτοκράτορα»

'Επίσης ἀπὸ τὸν Lerdru τὸν τότε ἀστυνόμον μανθάνομεν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του, τὰ ὁποῖα ἐξέδοσεν εἰς Βέλγιον τὸ 1840 τὰ ἑξῆς:

«Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Rabeaut προσελήφθη εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν ὑπηρεσίαν οὐδὲν ἠκούσθη περὶ αὐτοῦ μέχρι τοῦ 1816

Τότε ὁ δήμαρχος τοῦ Bale Ycourt, καταστρώσας τὰ ληξιαρχικά του βιβλία, ἀπετάθη καὶ πρὸς τὸν Lerdru καὶ τὸν ἠρώτησε μήπως ἐγνώριζε τί εἶχεν ἀπογίνῃ ὁ Rabeaut

'Ο κ' D'Omessa λέγει ὅτι ὁ Rabeaut ἀπέθανεν εἰς τὴν 'Αγίαν 'Ελένην ὡς Ναπολέων· ὡς ὑποσημείωσιν δὲ τοῦ ἐπιχειρήματός του προσθέτει ὅτι μια 'Αγγλίς κυρία, μεταβᾶσα εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ἐξόριστον, εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον πολὺ διαφορετικὸν κατά τε τὴν μόρφωσιν καὶ τὸ ἦθος ἀπὸ τὸν πρῴην Αὐτοκράτορα.

ΤΑ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΑ ΤΟΥ κ. ΒΑΖΟΥ

ΨΩΝΙΑ

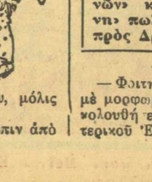

'Ο κ. Βάζος πηγαίνει στὴν ἀγορὰ μαζῆ μὲ τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ ψωνίσῃ.

Πρῶτα-πρῶτα μπαίνουν μέσα σ' ἕνα φουρνάριο γιὰ νὰ πάρουν ψωμί. Ἀλλὰ τὸ ψωμὶ δὲν ἀρέσει εἰς τὸν κ. Βάζον. Τὸ εὕρισκει πολὺ ὡμό.

—Τέτοιο ψωμὶ καὶ τάξη 8 40; λέγει στὴ γυναῖκα του. Πολὺ εἶναι.

—Τόσο ἔχει, κύριε, τοῦ κάνει ὁ φούρναρης.

—Τί ψωμί! ἀνακράζει ὁ κ. Βάζος. *Ψωμοί — Υ... ψωμοί!* Πρώτης τάξεως καλαμπουράκι αὐτό. Ὤχ, ὤχ Βρὲ γυναῖκα, δὲ γελᾷς;

—Γελῶ, ἄντρα μου, γελῶ. Δὲ μὲ βλέπεις; λέγει ἡ κ. Βάζου, μόλις συγκατοῦσα τὰ δάκρυα.

Τὸ ζεῦγος τῶν...Βάζων φεύγει κατόπιν ἀπὸ

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΛΙΕΥΣΙΝ ΣΤΕΓΗΣ

Οἴμοι τὸν δείλαιον
καὶ φουκαρέαν!
τὴν ἔπαθον χιώτικη

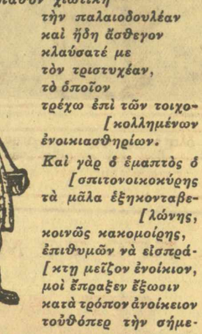

τὴν παλαιοδουλέαν
καὶ ἤδη ἄσθεγον
κλαύσατέ με
τὸν τριστυχέαν,
τὸ ὁποῖον
τρέχω ἐπὶ τῶν τοιχο-
[κολλημένων
ἐνοικιασθηρίων.
Καὶ γὰρ ὁ ἐμαπτὸς ὁ
[σπιτονοικοκύρης
τὰ μάλα ἐξηκονταβε-
[λώνης,
κοινῶς κακομοίρης,
ἐπιθυμῶν νὰ εἰσπρά-
[κτῃ μεῖζον ἐνοίκιον,
μοὶ ἔπραξεν ἔξωσιν
κατὰ τρόπον ἀνοίκιον
τοῦθόπερ τὴν σήμε-
[ρον ἡμέραν φοβερὸν μανίκιον,
τὸ ὁποῖον
δεινὴ ἔλλειψις ἐφθηνῶν δεματίων.
Τᾶπτα πάνδα ἔπαθον ἐκ μιᾶν σουσουρίν,
κοινῶς σουσουράδα,
ἥπερ μοὶ κατέφαγεν τὴν τελεπταίαν δραχμάδα,
ἤγουν τὴν παρελθὼν Κυριακάδα,
τὸ ὁποῖον
κατέστην πανὶ μὲ πανίον.
Νῦν ἀπεφάσισον ἀνενδότως
νὰ ἐφεύρω κατοικίαν ἀνεξόδως
καὶ ἐμετέμβην προτροπάδην
εἰς τὸ νεκροταμφεῖον, κοινῶς τὸν "Ἅδην,
καὶ ἐξήκτηξον κανὲν κενὸν τάφον,
ἤγουν ἄνιν ἐπίπλων,
ἵνα μεταφέρω τὰ ἐμὰ στρίποδα
μετὰ τῶν καθήκλων,
τὸ ὁποῖον
ματαιότης, ματαιοτήτων καὶ ἐν τῷ νεκρο-
[ταμφεῖον,
καθότι δὲν μὲ δέχονται
μετὰ τῶν ἡμετέρων τζουμπλεκίων.

Ο 'Αγκαθαγγελος

τὸ φουρνάρικο καὶ πηγαίνει σ' ἕνα μανάβικο.

—Ἔχετε ἀντίδια; ρωτᾷ ὁ κ. Βάζος τὸν μανάβη

—Ὄχι, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

—Πάλι τὰ ἴδια, ἀνακραζει ὁ κ. Βάζος. *'Αντίδια—τὰ ἴδια'* ἄ. μὰ αὐτὸ ἤλθε μονάχο του. Ὤχ, ὤχ, ὤχ. Πῶς; Γυναῖκα δὲ γελᾷς;

—Μᾶς περιπαίζετε; τοῦ λέγει ἀγριεμένος ὁ μανάβης.

—Σιωπή μανάβη, ἀπαντᾷ ὁ κ. Βάζος. Θὰ γίνῃς καλαμπούρι.

—Τί θὰ γίνω;

—Καλαμπούρι. *Μανάβης — μὰν ἄδης*, δηλαδὴ ἡ κόλασις, ὁ θανατος. Γυναῖκα γέλα, γέλα λοιπόν. Ὤχ, ὤχ, ὤχ. Αὐτὸ πειὰ εἶναι κι' ἄν εἶναι.

—Πάμε, τοῦ λέγει ἡ γυναίκα του. Βρέχει.

—Δηλαδή, ἀνέκραξεν ὁ κ. Βάζος· λιγομένος στὰ γέλια, *βρὲ—ἔχει* δηλαδὴ καλαμπούρι ἀπὸ τὰ καλλίτερα. Ὤχ, ὤχ, ὤχ. Πῶς μοῦ φεύγουνε τὰ ἄτιμα! Ὁ κ. Σφιντιρλώνης

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

'Αναστ. Τσουκαλά, συνδρομή σας ἐλήφθη.

1. 'Αντωνίου, δὲν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή ποῦ γράφετε. Ἐν τούτοις δημοσιεύεται καὶ ἀν θέλετε στεῖλατ τὸ ἀντίτιμον. *Δ. Μελίδην*, ὑπόλοιπον ἐλήφθη.

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ» τὰ περιέχοντα τὰς προηγουμένας συνεχείας τῶν δύο ὑπερόχων μυθιστορημάτων μας «Οἱ 'Αθλοι τῶν 'Αθηνῶν» καὶ τὸ «Μυστικὸν τοῦ 'Αρμένη» πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας πρὸς Δραχ. 2.— ἕκαστον.

—Φωτὴ ἡς ἄμοιρος ἀγάπης, ἀλληλογροφεῖ μὲ μορφωμένας νέας χήρας. Σκοπὸς ὅτι ἀπαλοιδυθῆ σι. Γράψατε Ι. 'Αν ωνίου p. r., ἐξωτερικοῦ 'Ενταῦθα.

ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΥΣΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Χοϊδίν, εἰπε· νομίζεις ὅτι ἦτο δυνατὸν ἡ Τζεμιλὲ νὰ δολοφονήσῃ τὸν 'Αζίζ;

— Ὦ, βέβαια διὰ πᾶσαν ἄλλην θὰ ἦτο ἀδύνατον· δι' αὐτὴν ὅμως ἦτο δυνατόν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἴσως τὸ εἶχε προϊδεῖ.

— Πῶς;

— Αὐτὴ εἶχεν ἰδιαίτερον διάδρομον κατασκευάσει, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπέστρεφε τὴν πρωΐαν εἰς τὸ περίπτερον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ κανεὶς· τὸν διάδρομον αὐτὸν τὸν ἐγνώριζε μόνον ὁ Σουλτάνος καὶ αὐτή.

— Ὦ! ἔκαμε ζωηρῶς ὁ Ἀρμένιος ἀναπηδήσας. Σύ, ποὺ γνωρίζεις ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ σεραγιοῦ, μήπως γνωρίζῃς καὶ τὸν διάδρομον;

Ναί, τὸν γνωρίζω ἐγὼ μόνον καὶ κανεὶς ἄλλος· οὔτε ὁ Αὐθέντης.

— Θεέ μου! ἀλλὰ τότε ἐσώθημεν!...

— Πῶς; τὶ θέλεις νὰ γίνῃ;

— Τελείωσε τὴν ἱστορίαν σου, καὶ θὰ σοῦ πῶ. Πῶς ἔμαθες ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια;

— Ὅτε ὁ 'Αζὶζ ἐδολοφονήθη, ἡ Τζεμιλὲ ἔχασε πλέον τὴν δύναμίν της καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ σαράγι. Τότε κατέφυγεν εἰς τὸν Μπεσίμ, τὸν ὁποῖον ὁ 'Αζὶζ κατ' εἰσήγησιν τῆς Σουλτάνας τὸν εἶχεν ὀνομάσει πασσᾶν. Ὁ Μπεσίμ τὴν ἐκράτησεν ὡς σύζυγόν του, ἀπὸ εὐγενομοσύνην δὲ διέλυσε τὸ χαρέμι του καὶ ἔμεινε μόνος μὲ αὐτήν. Ἦτο πολὺ εὐγενὴς ἄνθρωπος· ἄλλως τε ἡ Τζεμιλὲ τὸν εἶχεν εὐεργετήσει, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶχε καὶ πολὺ μεγάλην περιουσίαν. Ἀπέκτησαν τότε ἕναν υἱόν, ἔζησαν μαζὶ ὀλίγα μόνον ἔτη, ὁ ὅτι ὁ Μπεσὶμ πασσᾶς ἔγινεν ἄφαντος μίαν νύκτα καὶ δὲν ἔμαθε περὶ αὐτοῦ πλέον κανείς.

— Τὸν ἐδολοφόνησαν ἴσως.

— Φαίνεται. Τοιουτοτρόπως ἡ Τζεμιλὲ ἔμεινε χήρα, ἔζησε καὶ αὐτὴ ὀλίγα ἔτη, ὅτε δὲ ὁ υἱός της ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν, προσεβλήθη ἀπὸ ἄγνωστον νόσον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐσώθη ἀδύνατον νὰ σωθῇ. Ὑποθέτω ὅτι τὴν ἐδηλητηρίασαν καὶ αὐτήν, διότι ἀνεμιγνύετο πολὺ εἰς τὴν πολιτικήν. Ἀπεθησκουσα ὅμως ἀφῆκε τὴν περιουσίαν της εἰς τὸν υἱόν της, μὲ τὴν ρητὴν ἐντολήν, ὅσον καὶ ἂν παλαιωθῇ ἡ ἐπαυλίς των νὰ μὴ τὴν ἐπισκευάσῃ ποτέ, οὔτε νὰ τὴν κρημνίσῃ. Τοῦ εἶπε δὲ μάλιστα ρητῶς:

«Ὀφείλω ὡς μήτηρ σου νὰ σὲ προειδοποιήσω. Τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ προστατεύει ἕνας ἰσχυρὸς εὐεργετικὸς ὁ ὁποῖος θὰ χαθῇ ὅταν μεταβασκευασθῇ ἡ κρυμνισθῇ, καὶ σὺ θὰ καταστραφῇς, Θέλεις νέον σπίτι; κτίσε ἄλλο πλησιον, ὅπου τὸ θέλεις, ἀλλὰ τοῦτο νὰ μὴ τὸ πειρᾶξῃς ποτέ, ἡ πρώτη πέτρα ποὺ θὰ πέσῃ, θὰ κτυπήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι σου. Αὐτὴν τὴν παραγγελίαν πρέπει νὰ παραδώσῃς καὶ εἰς τὰ παιδιά σου καὶ εἰς τὰ ἐγγόνια σου».

Ὅταν λοιπὸν ἀπέθανεν ἡ πρώην Σουλτάνα, ἡ Ζαϊρέ, ἡ ὁποία ἦτο γυναῖκα πλέον ἡλικιωμένη, ἐπειδὴ ἔζησεν ἔτη πολλὰ εἰς τὸ Σεράγι καὶ ἦτο θαλαμηπόλος τόσον μεγάλης Σουλτάνας, προσελήφθη πάλιν ὡς πεπειραμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Σουλτανισσῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ὅτε ἦλθα ἐγὼ ἐδῶ, ὁ Κισλάρ, ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἤμην μεγαλοχλιοῦ χαρακτῆρος, μοῦ τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου διὰ νὰ μὲ διασκεδάζῃ μὲ τὰς διηγήσεις της Τόσον δὲ μὲ ἐσυμπάθησεν, ὥστε, ὅταν προεῖδε τὸν θάνατόν της, μὲ ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν θάλαμόν της καὶ μοῦ ἐνεπιστεύθη ὅλα αὐτὰ τὰ μυστικὰ τῆς παλαιᾶς δεσποίνης της. Καὶ ἀπέθανεν ἡ πτωχὴ Ζαϊρὲ ἔπαυσε εἰς τὴν ἀγκαλιάν μου!»

'Αταρδία μιᾶς ψυχῆς

Ὅτε ἡ Χαϊδὶν ἐτελείωσε τὴν ἀφήγησίν της παρετήρησεν ὅτι ἡ μορφὴ τοῦ ἐραστοῦ της ἐπαρουσίαζεν ἀσυνήθη ἔκφρασιν, τὴν ὁποιαν δὲν εἶχεν παρατηρήσει μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης

Ἡ μορφὴ ἐκείνη, ἡ τρυφὲ ἀ ὡς κορασίδος, ἡ ὁποία εἶχεν ἐξαταπατήσει καὶ τὰ δεξιοδεκαετερῆ γυναικεῖα βλέμματα, ἐξωτερίκευε τώρα μίαν ἰδέαν, ἡ ὁποία πᾶν ἄλλο ἐξέφραζεν ἢ τουφερότητα καὶ ἔ ωτα.

Ὁ Τιγράν ἐσκέπτετο μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἀπλανὲς ἐπ. τινος σημείου τοῦ ἐδάφους.

Ἡ Χαϊδὶν τὸν παρετήρει σιωπηλή, προσπαθοῦσα νὰ διαγνώσῃ τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην μεταβολὴν τῆς ἐκφράσεώς του

Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἡ μορφή του εἶχε περιβληθῇ ἀπὸ μίαν περίεργον αἴγλην, ποῦ ἀπλώνετο μέχρι τῆς ψυχῆς της καὶ τὴν ἐγέμιζεν ἀπὸ φῶς καὶ θάρρος.

Τὸ ἀν ρώπινον πνεῦμα κατέχει τὸ μυστήριον τοῦτο εἰς τὰς μεγάλας ἐμπνεύσεις του. Συμβαίνει εὐθλωτος ρήτωρ νὰ μὴ δύναται νὰ συναράσῃ, καὶ συμβαίνει εἷς ἁπλοῦς ὁμιλητής, μὲ τὴν μορφὴν περιβαλλομένην ἀπὸ τὴν αἴγλην τῆς ἐμπνεύσεως, νὰ μεταδίδῃ τὸν ἔνθουσιασμόν του, καὶ νὰ σύρῃ λοοὺς ὁλοκλήρους ὅπισθεν τῶν ἀπλουστέρων του λόγων. Τίποτε δὲν εἶνε ἡ γλῶσσα διὰ τὰς κεφαλὰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι κατέχουν τὸ θεῖον δῶρον νὰ ὁμιλοῦν διὰ τῆς μορφῆς. Εἰς τὸν ἔρωτα ἓν βλέμμα των εἶναι ὁλόκληρον εἰδύλλιον· εἰς τὸν πόλεμον, ἓν βλέμμα των εἶναι ὁλόκληρος ἐποποιία. Δέσμη θερμῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἀναλλῇ καὶ πῦρ τηλεβόλου!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠσθανετο τόσον βαθέως μεταδιδομένην εἰς τὴν ψυχήν της τὴν ἐμπνευσιν ἐκείνην, ὥστε χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ πῶς, ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ ἐρασιοῦ της, τὰς ἐκράτησε σφικτά, καὶ ἠρώτησε διὰ σταθερᾶς φωνῆς.

— Τιγράν! τὸ προσωπόν σου ἔχει παράδοξον ἔκφρασιν... Αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν εἶσαι πλέον ἐκεῖνος ποὺ ἐλυπεθύμησεν ἐπάνω εἰς την ἀγκαλιάν μου. τὴν στιγμὴν ποὺ ἐκόλησα τὰ χείλη μου ἐπάνω εἰς τὰ ἰδικά σου... Τιγράν μου... λέγε! ὁμίλησέ μου!... εἰπέ μου, τὶ σκέπτεσαι αὐτὴν τὴν στιγμήν;

Ὁ Ἀρμένιος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν περιλύπως, ἐνῷ ἡ ἔκφρασις ἐκείνη ἡ ζωηρὰ τῆς μορφῆς, τοῦ, ἐσκιάσθη ἀποτόμως.

Ἡ Χαϊδὶν, ἐπικοινωνοῦσα πλέον μετ' αὐτοῦ δι' αὐτῆς τῆς ψυχῆς της, ἐσκυθρώπασε.

— Τιγράν, εἶπε περίλυπος· εἶχες μίαν ἰδέαν καὶ τὴν ἀφῆκες νὰ σβεσθῇ χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς ἐμέ. Δὲν μὲ ἀγαπᾷς, λοιπόν;

Ὁ νεανίας ὕψωσε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς του πρὸς τὴν ἐρωμένην του καὶ ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ ὁμιλήσουν ἀντὶ τῆς γλώσσης του.

('Ακολουθεῖ)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνίοτε ὅμως, ὅταν ὑπεροίβενον πᾶν μέτρον τὰ βάσανά του ὅταν, λιγωμένος ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἔβλεπε τὰ ἄφθονα ἐν τῇ ἀγορᾷ ὄψα. ὅταν μελαναίζων ἀπὸ τὸ ψῦχος ἔβλεπε τοὺς συμμαθητάς του φοροῦντας καινουργῆ καὶ θερμὰ ἐνδύματα, πικρὸν παραπονον συνέσφιγγε τὴν καρδίαν καὶ τὸν λαριγγά του καὶ μόλις τὸ πεῖσμά του κατώρθωνε νὰ σταματᾷ τὰ ἑτοιμα νὰ βλύσωσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του δάκρυα.

Τό ε τοῦ ἐπήχετο ἡ ἰδέα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ γράμματα καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἄλλο ἔργον συμφωνότερον μὲ τὴν πενίαν του, νὰ γείνῃ τεχνίτης, ἐμπορευόμενος, τέλος, πάντων, ἔργον τι νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ ζῇ συχνότερον.

'Αλλ' ἐνθυμούμενος τὰς εἰρωνείας, ἃς ἀπηύθυνάν τινες ἐκ τῶν συμμαθητῶν του, κατελαμβανετο ὑπὸ ἀγρίου πεισματος.

— "Οχι ἔλεγε, θὰ γείνω καλήτερος ἀπὸ αὐτούς!

'Αγαθή τις γραῖα, ἐκκλησιαρχισσα εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Βλασσαροῦν, τοῦ ἀνέθετεν ἐνίοτε νὰ τῆς γράφῃ ἐπιστολας πρὸς τοὺς δύο υἱούς της, διαμένοντας ἐν Αἰγύπτῳ.

Καὶ εἰς ἀμοιβὴν τοῦ ἔδιδε κανὲν πρόσφορον, καὶ ὅταν ἦτο ἄστεγος, τὸν ἄφινε νὰ κοιμαται εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου της.

Ἔπειτα τοῦ ἔδωκε πρὸς κατοικίαν ἓν ὑπόγειον δωμάτιον, ἀνήκον εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλ' ὅταν οἱ ἐπίτροποι ἔμαθον ὅτι δὲν ἐπλήρωνεν νοῖκι, τὸν ἀπέμπεμψαν, ἠπειλησαν δὲ καὶ τὴν ἐκκλησιάρχισσαν ὅτι θὰ τὴν ἐξεδίωκον ὁμοίως, ἂν ἐπανελάμβανε τοιαύτας γενναιοδορίας εἰς βάρος τοῦ νεοῦ.

Ἐκ τῆς Βλασσαροῦς ἐμετοίκησεν εἰς μίαν τράγλην ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Καρκαλοῦς, ἀλλ' ὅταν ἐπλησιασε τὸ τέλος τοῦ μηνὸς βλέπων ὅτι δὲν εἶχεν νὰ πληρώσῃ, φοβούμενος δὲ ἐὰν ἀπαισίαν μέγαιραν, μετέ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Παπᾶ μου, ξεμολόγα με,
δὸς μου νὰ μεταλάβω
καὶ διάβασέ με ὁλάκε-
[ρο
τὴ χάρη σου νὰ λάβω,
γιατὶ δὲν ξέρω τί ἔπα-
[θα,
ἔχω μιὰ τυραννία,
ἴσως νὰ εἶναι λύσσα
[αὐτὸ
ἢ γυναικομανία.
Θέλω γυναῖκες ν' ἀ-
[γαπῶ
ὅσες κι' ἂν ἔχῃ ἡ χώρα
καὶ κοριτσάκια νὰ φιλῶ
τριάντα δυὸ τὴν ὥρα.
Ἀπ' τὶς γυναῖκες σῶσε με,
ποὺ τόσο μὲ παιδεύουνε
καὶ πάρε τὶς μισὲς ἐσύ
γιατὶ μοῦ περισεύουνε.

Σ' ΕΝΑ ΠΟΛΙΣΜΑΝ

Πάρε τὴν μέσα τὴν κυρὰ
ποὺ κάθεται κοντά μου,
γιατ' ἔκανε διάρρηξη
κ' ἔκλεψε τὴν καρδιά μου.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΥ ΒΑΦΕΤΑΙ

Στὸ βάψιμο, κυρία μου,
κάμε λίγο νισάφι,
ὁ τοῖχος ποὺ ἐπάλιωσε
τὸν βάφεις καὶ ξεθάφει.

ΣΕ ΜΙΑ ΗΘΟΠΟΙΟ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΓΥΜΝΗ

Σὲ βλέπω καὶ ρωτιέμαι μόνος μου
Ροζίτα μου κοντέσσα,
θἄχης ὡς φαίνεται τὸ μέσο
ἀφοῦ δὲν σὲ πηγαίνουν μέσα.

ΣΕ ΜΙΑ ΜΥΤΑΡΟΥ

Μὲ τὸ ἀμάξι πέρασα
κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι σου,
στὴ σάλα ἤσουν ἐσύ
κ' εἶδα μόνο τὴ μύτη σου

ΤΡΙΑ

Τρία μονάχα πράγματα
στὸν κόσμο αὐτὸ δὲν βρῆκα:
σπίτι, καρδιὰ καὶ ποῖκα.

Κορίτσια μου, τώρα νηστεία καὶ προσευχή, λοιπὸν νὰ σᾶς φιλήσω,

Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ ΣΑΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ | ΤΟΥ ΜΗΤ' ΟΥΣΗ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ

Μαγνησάτ'σσα π'λί μ',
Τοὺ σουκάκ' σ' φέρνου γυροβουλιὰ
κι' ὅλο κουντοζυγώνου στοὺ παραθῦρ' σ',
θὰ μ' κάν'ς νὰ πάθου καμμιὰ δ λειὰ
κὶ νὰ μ' δώσουν ἀπών
[γιὰ τοὺ χαθῆρ' σ'.
Ψὶτ, ψὶτ, σ' κάνου,
τὰ στραβά σ' δὶ γέρ-
[ν'ς ντιπ,
οὔτε κὰν ἴνα σ'μάδι
[δὶν μὶ κάν'ς,
κ'νιέμαι οὐλπς ἀπ'
[τοῦ καρδιοχτύπ
κι' ὄρθιουν ἰβάλθη-
[κες νὰ μὶ πιθάν'ς.
Μὰ σὺ μ' κάθ'σι μαραμένη,
νάζια μ' κάν'ς γιὰ νὰ μὶ βαλαντώσ'ς,..
Ποῦ θὰ μ' πᾷς, οὐρὴ χαντακουμένη,
θὰ σὶ ἰκπουρθήσου, δὶ θὰ γλυτώσ'ς.
Ἰγὼ ὅστις πρὸ ἰτῶν ἀφιχθεὶς
ἐκ τοῦ ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας μιτὼπ'
κὶ τετράκις τραγματ'σθεὶς,
διχοὺς νὰ μείνου ἐπὶ τόπ'.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ὁ Καραγκιόζης, ὁ Μπαρμπαγιῶργος καὶ τὸ Κολητῆρι μασκαρεύονται καὶ πηγαίνουν νὰ γλεντήσουν στὸ χορὸ τῶν Συντακτῶν. Ὁ Καραγκιόζης εἶναι ντυμένος γυναῖκα. Ἕνας Πιερρότος τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ ρίχνεται.

Πιερρότος.—Ἄχ, τί ὡραία κυρία! Πῶς ἤθελα νὰ μοῦ ἔκανες ἀπόψε συντροφιά.

Καραγκιόζης. *(μὲ γυναικεία φωνή).*—Καλέ, μὴ μοῦ λὲς τέτοια πράγματα, γιατὶ μαλώνει ἡ μαμά μου.

Πιερρότος.—Καὶ ποιὰ εἶναι, παρακαλῶ, ἡ μαμὰ σας;

Καραγκιόζης. *(δείχνει τὸν Μπαρμπαγιῶργο).*—Ἐκεῖνη ἡ κυρία.

Πιερρότος. *(πλησιάζει τὸν Μπαρμπαγιῶργο).*—Κυρία μου, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ χορέψω μὲ τὴν κόρη σας;

Μπαρμπαγιῶργος.—Καραγκιόζ', οὺρ', ποιους εἶν' τοῦτος οὐ ἀφαλοκουμένους;

Καραγκιόζης. *(κρυφά).*—Μωρὲ μπάρμπα, μὴ μιλᾷς ἔτσι καὶ μᾶς πάρουνε χαμπάρι.

Πιερρότος.—Γιατὶ μιλάει ἔτσι χοντρὰ ἡ κυρία μαμά σας;

Καραγκιόζης.—Ἀπ' τὸ πολὺ τραγοῦδι, κύριε, ἀπ' τὸ πολὺ τραγοῦδι.

Πιερρότος.—Ἐγὼ λέω ν' ἀφήσουμε τὴ μαμά σας καὶ νὰ πᾶμε στὸ μπουφὲ γιὰ νὰ πιοῦμε κάτι. Ὤ, μὰ εἰσθε χαριτωμένη!

Καραγκιόζης.—Πᾶμε, καλέ, νὰ τσιμπήσουμε κάτι.

Πιερρότος.—Θέλετε σαμπάνια;

Καραγκιόζης.—Ρετσίνα δὲν ἔχουνε;

Πιερρότος.—Ὑποθέτω ναί.

Καραγκιόζης.—Τότε πᾶμε, ἀδερφέ, νὰ πιοῦμε κανένα κατοσταράκι.

Πιερρότος.—Ὤ, μὰ εἰσθε χαριτωμένη, πολὺ χαριτωμένη. Μοῦ χαρίζετε τ'ὄνομά σας;

Καραγκιόζης.—Δὲν ἔχω ὄνομα· σάμπως ἔχω καὶ λεφτὰ ν' ἀγοράσω;

Πιερρότος.—Περίεργο πρᾶγμα. Πρώτη φορὰ βλέπω ἄνθρωπο χωρὶς ὄνομα.

Καραγκιόζης.—Ἡ μάννα μου δὲν εἶχε λεφτὰ νὰ μὲ βαφτίσῃ καὶ μ' ἄφησε ἀβάφτιστο.

Πιερρότος.—Ὤ, μὰ εἰσθε γιὰ φίλημα, εἰσθε γιὰ φίλημα... Δὲν ξέρετε πόσο σᾶς ἀγαπῶ.

Καραγκιόζης.—Ἔτσι, ἔ;

Πιερρότος.—Πιτσούνα μου, εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα.

Καραγκιόζης.—Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν πολύ;

Πιερρότος.—Πάρα πολύ.

Καραγκιόζης.—Καὶ θέλεις νὰ μὲ πάρῃς μαζῆ σου;

Πιερρότος.—Ἂν θέλω ρωτ�ᾷς, τσακπίνα μου;

Καραγκιόζης.—Τότε δῶσε μου ἕνα κατοστάρικο...

Πιερρότος.—Ἕνα κατοστάρικο;

Καραγκιόζης.—Ἕνα κατοστάρικο γιὰ νὰ μὲ καπαρώσῃς, μήπως μὲ πάρῃ κανένας ἄλλος.

Πιερρότος.—Ἔ, μὰ εἶσαι μιὰ τρέλλα, εἶσαι μιὰ τρέλλα. Ὁρίστε, κυρία, ἕνα πεντακοσάρικο.

Καραγκιόζης.—Μερσί.

Πιερρότος.—Τώρα λοιπὸν σ' ἔχω καπαρώσει, δὲν εἶν' ἔτσι;

Καραγκιόζης.—Ἐμ' βέβαια. Τί, παιδιὰ εἴμαστε τώρα νὰ μὴ σὲ γελάσω;

Πιερρότο.—Ὅταν θὰ τελειώσῃ ὁ χορός, θὰ σὲ πάρω σπίτι μου γιὰ νὰ γλεντήσουμε. Νὰ δῆς τ. ὡραῖα ποὺ θὰ περάσουμε.

Πῶς λ'πὸν περιφρουνεῖς
ἰμένα τοὺ ἰφζωνικὸ παλ'κάρ'!
Σὰν θὰ σὶ βάνου στοὺ χέρ' θὰ δῆς
τί πὰ νὰ πῇ στυλιάρ'.
Ταῦτα κὶ μένου, γειά σ' κι' ἀντίου μ',

Μήτρους Κουρνόγαλους

Καραγκιόζης.—Ἔχει πολλὲς πόρτες τὸ σπίτι σου;

Πιερρότος.—Γιατί ρωτᾷς;

Καραγκιόζης.—Γιὰ νὰ δῶ, καϋμένε, ἂν εἶναι εὔκερο, γιατὶ ἐγώ, ξέρεις, εἶμαι μαθημένη σὲ εὔκερο σπίτι.

Πιερρότος.—Ἐλᾶ καὶ θὰ δῆς.

(Ἐξαφνα σβύνουν τὰ φῶτα κι' ὁ κόσμος ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ).

Καραγκιόζης.—Φῶς, ρέ. Τ' εἶν' αὐτά!

Κολητῆρι.—Πατέλα, σούς.

Καραγκιόζης.—Τί σούς, μωρὲ χρουσούζικο; Δὲ γλέπεις ποὺ σβύσανε τὰ φῶτα;

Κολητῆρι.—Τσέλω ἐγὼ ζατὶ σβύσανε.

Καραγκιόζης.—Γιατί;

Κολητῆρι.—Ζατὶ ἔκλετσα τὸ διακόφτη.

(Ἐπὶ τέλους ἀνάβουν τὰ φῶτα καὶ βλέπουν τὸν Μπαρμπαγιῶργο ἀναίσθητο μέσα σὲ κάποιο θεωρεῖο).

Καραγκιόζης.—Μπάρμπα, κοιμήθηκες, μωρὲ μπαρμπά;

Ἕνας κύριος.—Πᾶρτε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸ νὰ τὸν πᾶτε σὲ κανένα φαρμακεῖο. Δὲ βλέπετε τὴν κοιλιά του ποὺ εἶναι πρισμένη;

Κολητῆρι. *(τοῦ κτυπάει τὴν κοιλιὰ σὰν νὰ ἦταν τούμπανο).*—Βλέ, θεῖε, τί ἔφαγες, μωλε; Πέτιες;

Ἕνας κύριος.—Ξεύρετε τί ἔφαγε; Κορδέλλες! Ἄκους νὰ φᾷ κορδέλλες;

Καραγκιόζης.—Θαν τῆς πέρασε, φαίνεται, γιὰ μακαρούνια. Βρὲ τὸ σκαλτσοβιομήχανο!

(Ὁ Καραγκιόζης χώνει τὸ χέρι μέσα στὸ στόμα τοῦ Μπαρμπαγιώργου κι' ἀρχίζει νὰ τοῦ βγάζῃ ἕνα σωρὸ κορδέλλες. Σιγὰ-σιγὰ συνέρχεται ἔτσι ὁ Μπαρμπαγιῶργος).

Μπαρμπαγιῶργος.—Οὺ', ἰπῆγα νὰ πιθάνου, ἐρμου.

Καραγκιόζης.—Τί ἔφαγες, μωρὲ μπάρμπα;

Μπαρμπαγιῶργος.—Δυοὺ τρία μακαρούνια ἔφαγα κὶ μὶ πειραξαν τὰ ἄτ'μα.

Καραγκιόζης.—Καὶ ποῦ τὰ βρῆκες τὰ μακαρούνια, μπάρμπα;

Μπαρμπαγιῶργος.—Ποῦ νάν τὰ ρῶ, ἐρμου; Χάμου τα βρῆκα.

Καραγκιόζης.—Ἄντε, μωρὲ μπάρμπα, ἄντε νὰ φύγουμε, γιατὶ ξηρέρωσε. Ἄντε προτοῦ μᾶς πάρουνε χαμπάρι καὶ μᾶς ρέψουνε στὸ ξύλο.

Μπαρμπαγιῶργος.—Καὶ ποῦ θὰ πᾶμι;

Καραγκιόζης.—Πᾶμε γιὰ τὰ Κούλουμα. Σήμερα εἶναι Καθαρὴ Δευτέρα.

Κολητῆρι.—Ἐγὼ λέω νὰ πᾶμε στὸ νεκλοταφεῖο νὰ κλέτσω καὶ λάζι ἀπ' τὰ φανελάκια.

Καραγκιόζης.—Ὄχι, ἐγὼ προτιμῶ τὴν πλατεῖα τοῦ Δημοπρατηρίου. Πρέπει ν' ἀναπνεύσουμε καὶ καθαρὸν ἀγέρα.

Μπαρμπαγιῶργος.—Ἄντι, παμῆτι.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΤΟ ΓΛΥΚΥΤΕΡΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

- α ι - ε - υ - η α - υ - - ε υ - ε

Λύσεις συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμου, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 6ης Ἀπριλίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 10ης Ἀπριλίου.

Οἱ ἐσκλείοντες περισσότερα μονόδραχμα, λαμβάνουν περισσοτέρους κινήσους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΥΠΟ Α. ΑΤΤΙΚΟΥ

Ἀρ. 20 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ γραφείου ὁ Ὄθων, ἀντίκρυσε ἐκεῖ στὴν πόρτα τῆς σκάλης τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας νὰ ὑποκλίνεται ἐδαφιαίως πρὸς μιᾶς γυναικός, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐκαλύπτετο κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ ἕνα πυκνὸ βέλο.

Εἰς τὴν θέαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης ὁ Ὄθων ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σὰν κεραυνόπληκτος. Ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπε ἦτο καταπληκτικόν.

Μπροστά του ἐκείνην τὴν στιγμὴ εὑρίσκετο ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, ὁ θανάσιμός του ἐχθρός, ἡ γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἐμισοῦσε, ἡ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐθεωροῦσε ὡς τὸν κυριώτερον ὑπαίτιον τῆς δυστυχίας του.

Ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς κατέβηκε γρήγορα τῆς σκάλες, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ πίσω του.

Ἡ Ἀμαλία παρέμεινεν ἀκίνητη στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι, ἀτενίζουσα κατὰ πρόσωπον τὸν βασιλέα.

Ὁ Ὄθων ἐφρόντισε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, μέσα στὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἡ Μαρία καὶ ἡ ὁποία πόρτα εὑρίσκετο ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σκάλας.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἀμαλία ἐπροχώρησε. Ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ὄθωνα καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ἡ ὁποία ἐδονεῖτο ἀπὸ συγκίνησιν:

—Ἐμαθα πὼς ἀποφασίσατε ὁριστικῶς νὰ φύγετε καὶ ἦλθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω. Ἐλπίζω νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε.

Τὸ ὕψος τῆς βασιλίσσης ἦτο θρηνῶδες. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ γιὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ κάποιον προσφιλῆ νεκρόν. Ἀλλὰ μήπως ὁ Ὄθων δὲν ἦτο δι' αὐτὴν νεκρὸς πλέον;

Ἡ Ἀμαλία ἐξηκολούθησε:

—Γνωρίζω τὸν χαρακτῆρα σας. Εἴπατε μιὰ φορὰ πὼς θὰ φύγετε, κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς κάμῃ ν' ἀλλάξετε ἀπόφασιν. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι ἡ πλέον δδυνηρὰ τῆς ζωῆς μου, διότι τὴν στιγμὴν αὐτὴν αἰσθάνομαι ὅτι θραύεται εἰς τὸ πλευρόν μου καὶ ὁ τελευταῖος κρίκος τοῦ δεσμοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς συνέδεε.

—Εἶναι ἀμετάκλητος ἡ ἀπόφασίς μου, ἐψιθύρισεν ὁ Ὄθων.

Ἡ Ἀμαλία ἐδάγκωσε τὰ χείλη της, ἴσως γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ξέσπασμα κάποιου μεγάλου της πόνου.

—Καὶ θὰ φύγετε βεβαίως μαζῆ μὲ τὴν Μαρίαν.

—Μάλιστα, ἀπήντησε ψυχρότατα ὁ Ὄθων.

—Καὶ πρὶν φύγετε θὰ φροντίσετε, βέβαια, νὰ νομιμοποιήσετε τὰς σχέσεις σας...

—Αὐτὸ εἶναι δευτερεῦον ζήτημα.

—Ὄχι δά... Διὰ τὴν Μαρίαν εἶναι τὸ προέχον ζήτημα.

—Ἔστω.

—Θὰ τὴν νυμφευθῆτε λοιπόν;

—Ἴσως.

—Καὶ φαντάζεσθε ὅτι εἶναι δυνατὸν τοῦτο;

—Δυνατόν... ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν εἶναι δυνατόν;..

Τὰ μάγουλα τῆς Ἀμαλίας ποὺ ἕως τώρα ἦσαν κίτρινα ἀπὸ τὴν μεγάλην συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔγιναν κατακόκκινα.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, μὴ λησμονῆτε ὅτι εἶμαι ἡ νόμιμος σύζυγός σας, μὴ λησμονῆτε ἀκόμη ὅτι διὰ νὰ ἐλθετε εἰς δεύτερον γάμον πρέπει νὰ λάβετε διαζύγιον, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς δοθῇ τὸ διαζύγιον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποια σπουδαία ἀφορμή.

—Ἔ, καλά, ἀπήντησεν ὁ Ὄθων μὲ νευρικότητα. Ἡ ἀφορμὴ αὐτὴ ὑπάρχει.

—Ὑπάρχει;

—Ναί. Ἔχετε ἐραστὴν καὶ μὲ τὸν ἐραστὴν αὐτὸν ἀποκτήσατε τέκνον. Αὐτὰ τὰ γνωρίζει ὅλο τὸ παλάτι. Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, ἂς μὴ μιλᾶμε πειὰ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτή. Τὸ μέρος αὐτὸ δὲν εἶναι κατάλληλον γιὰ τοιούτου εἴδους συζητήσεις. Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶναι ξένο. Καταλαβαίνετε. Ἂς μείνωμε λοιπὸν ἕως ἐδῶ.

Ἡ Ἀμαλία ἐτράβηξε τὸ βέλο ποὺ τῆς ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπο κ' ἐφάνηκαν τὰ μαῦρα μεγάλα της μάτια γεμᾶτα δάκρυα, γεμᾶτα παράπονο.

—Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ἡ βασίλισσα, μιὰ χάρι ἤθελα ἀπὸ σᾶς: Νἀρθῆτε ἀπόψε στὸ παλάτι, γιὰ νὰ συζητήσουμε οἱ δυό μας γιὰ τὰ μεγάλα μας ζητήματα. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ λογική. Δὲν θὰ σᾶς ἀδικήσω διόλου. Ἂς ἐξετάσουμε καὶ οἱ δύο τῆς καρδιές μας πειὸ βαθειά, μὲ μεγαλύτερη εἰλικρίνεια. Ἂς δοῦμε ἂν μπορῇ νὰ ἀποσοβηθῇ ἡ καταστροφὴ ποὺ περιμένει καὶ τοὺς δυό μας. Ἂς μιλήσουμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι .. Μάρτυς μου ὁ Θεός...

Ὁ Ὄθων τὴν διέκοψεν ἀποτόμως.

—Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶναι πολύ, τῆς εἶπε. Στὸ παλάτι δὲν μπορῶ πλέον νὰ ἐπιστρέψω. Ὅλοι γνωρίζουν τώρα ὅτι ἀπὸ κεῖ ἔφυγα πλέον γιὰ πάντα.

—Μπορεῖτε νὰ ἔλθετε, ἂν θέλετε, χωρὶς νὰ σᾶς δῇ κανείς. Θὰ σᾶς περιμένω κάτω στὸν κῆπο μετὰ τὰς 10 τὸ βράδυ. Ὁ Χατζηπέτρος θὰ σᾶς συνοδεύσῃ, ἂν θέλετε. Εἶμαι ἀκόμη σύζυγός σας καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάριν, τὴν τελευταίαν. Ἐλᾶτε, δὲν θὰ σᾶς δῇ κανείς.

—Μοῦ εἶναι ἀδύνατον αὐτό, ἀπεκρίθη ὁ Ὄθων. Ἐπὶ τέλους εἰς τί θὰ ὠφελήσῃ ἡ συζήτησις αὐτή; Ἐγὼ ἔχω ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ φύγω, σεῖς ἔχετε ἐραστήν, ἔχετε παιδί... Τί χρειάζονται τὰ λόγια; Τὸ μόνο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι νὰ φύγετε καὶ σεῖς ἀπὸ τὸ παλάτι, νὰ φύγετε μακρὰν καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀκόμη γιὰ νὰ παύσῃ αὐτὸς ὁ λαὸς νὰ μιλῇ γιὰ μᾶς. Μιὰ μοῖρα κακὴ μᾶς εἶχε ὑποσκάψει τὰ θεμέλια τοῦ θρόνου αὐτοῦ προτοῦ ἀκόμη τὸν ἀνεβοῦμε. Ὁ Θεὸς μᾶς εἶχε καταρασθῆ. Οὔτε ὡς βασιλεῖς μπορούσαμε νὰ ζήσωμε μαζῆ οὔτε ὡς σύζυγοι. Σεῖς εἶσθε ἡ γῆ καὶ ἐγὼ ὁ οὐρανός. Ἐγὼ ἤμουν ἡ μία ἄκρη καὶ σεῖς ἡ ἄλλη. Ἂς τραβήξῃ τώρα καθένας τὸν δρόμο του. Χαίρετε. Μεγαλειοτάτη. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ | ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

Ἐψιλο διήγησι καὶ Ὠμέγα

Ποῦ νὰν τὸ πίστευα τὸ λοιπός, ὦ ἀδερφάκι ἀναγνώστη, πὼς θἄβγαινα ἀπ' τὴν Παληὰ μὲ τὸν ὑπόγειο σιδερόδρομο. Νὰ μοῦ τὸ λέγανε οὖλοι οἱ Νοομάντηδες καὶ χαρτομάντηδες κι' οὔλες ἢ καφφετζοῦδες κ' ἢ χαρτοῦδες κ' ἢ κρασοῦδες τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἡμικόσμου δὲν θὰ τὸ πίστεβγα. Νἄφευγα ἀπ' τὴν πόρτα καλά, νἄφευγα ἀπὸ κανένα παράθυρο πολὺ καλά, νὰ πήδαγα ἀπὸ κάναν τοῖχο πάρα πολὺ καλά, μὰ νὰ φύγω ἀπ' τὴν ὑπόγομο δὲν τὤβανε τὸ κεφάλι. Κι' ὄχι ποῦχω ἕνα κεφάλι, μὰ καὶ δέκα νἄχα, σὰν τὴ Λερναία Ὕδρα, πάλιν δὲν θἀν τὸ σκεφτόμουνα.

Ἂς μὴ στὰ πολυλογάω, συμπολίτη, γιατὶ ἀρκετὰ σοῦγινα κώνωπας ἀνωφελής, τὸ ὁποῖο μόλις ἐτέλεψε ἡ θυσία κι' ὁ μπάρμπα Λιᾶς ἐμάζεψε τὸ φόρο τῆς καθαρᾶς προδόσου, δηλαδὴ πλερώθηκε ἀρζὰν κοντὰν τῆς τσίκες, μὲ παίρνει ἰδιαιτέρως ὁ Σκαρτσώρας καὶ μοῦ λέει:

—Ἄκου ἐδῶ, σύντεκνε. Σ' ἐσένα μονάχα ἔχω ἐμπιστοσύνη. Εἶσαι κομματάκι μικρός, μὰ δὲν πειράζει. Μικρὸς ἤντουνε κι' ὁ Θησέας, ἀλλὰ σκότωσε τὸ Μινώταυρο.

Τὰ ποδάρια μου ἀρχινῆξανε νὰ τρέμουνε καὶ νὰ μπερδεύῃ ἡ μητρική μου γλῶσσα.

—Ἔγνοια σου, μοῦ κάνει ὁ Σκαρτσώρας, δὲ θὰ σὲ βάνω νὰ σκοτώσῃς κανένανε. Θέλω μονάχα νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ μέσα.

—Καὶ πῶς θὰ φύγουμε; τοῦ κάνω.

—Κάνε δουλειά σου, μοῦ λέει, καὶ θὰ δῆς. Ἔλα νὰ πᾶμε μιὰ στιμὴ στὸ 000.

—Σ' ἐβάρεσε τὸ χασίσι, τοῦ λέω, καὶ θὲς νὰ πάρῃς καθαρὸν ἀγέρα;

—Ἄσε τ' ἀστεῖα κ' ἔλα κάτου νὰ δῆς. Ἐδῶ μέσα οὖλοι κοιμηθήκανε καὶ δὲ θὰ πάρῃ κανεὶς χαμπάρι.

Ἐστάθηκα στὰ εἰκοσιοχτὼ ἂν ὁ Σκαρτσώρας εἶχε τριανταένα τᾶπαιρνε.

—Ρέ, μὴ φοβᾶσαι, μοῦ κάνει θυμοειδῶς γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸν ἀγέρα. Ἐγὼ 'μαι λῆσταρχος καὶ δὲ φοβᾶμαι. Φοβᾶσαι τοῦ λόγου σου; Ρέ, δὲν τὸ ξέρεις τὸ μυστικό;

—Ὄχι, τοῦ κάνω.

—Ρέ, μ' ἔχουνε δῶ μέσα γιὰ θάνατο, γιὰ δαῦτο θέλω νὰν τοὺς τὸ σκάσω τὸ παραμῦθι.

—Δηλαδή;

—Δηλαδὴ θὰ δραπετέψω, μὰ μοῦ χρειάζεται ἄλλος ἕνας γιὰ βοηθός. Αὐτὸς ὁ ἕνας θἄσαι σὺ κι' ἃ δὲ θέλεις νᾶσαι, ἐτότενες θὰ πάψῃς νᾶσαι καὶ στὸν κόσμο. Γκέγκε;

Ἄνευ φόβον καὶ ἄνευ πάθον τραβήξαμε σιγοῦλια-σιγοῦλια γιὰ τὸ 000. Τὰ λυγάρια ἀπ' τὰ δεμάτια εἴχανε σβύσει καὶ τὸ φανάρι τῆς αὐλῆς ἔφεγγε σὰν κολοφωτιά. Μόλις φτάσαμε εἰς τὸ πρὸς ὅρος μοῦ λέει ὁ Σκαρτσώρας:

—Γδύσου τώρα ἄνευ χρονιοτριβῆς.

Γδύθηκα.

Ἀνοίγει ὕστερης τὸν ὑπόνομο, πέφτει μέσα, μὲ τραβάει ἀπὸ τὸ ποδάρι, πέφτω κ' ἐγὼ μέσα ἀβρόχοις ποσὶ καὶ μοῦ λέει:

—Σκούντα με μὲ τέμπο.

Ἀρχίνηξα νὰν τὸν σκουντάω.

Σ' ὁρκίζουμαι, ρὲ Μανιώ μου, πὼς ἴσαμε τότε δὲν ἤξερα κολῦμπι, ὄντας ὅμως ἔκανα τ' ἀρωματικὸ ἐκεῖνο λουτρό, ἔμαθα νὰ κολυμπάω σὰν καρχαρίας.

Κατὰ τὸ μεσημέρι βγήκαμε στὴν ἁγιὰ Τριάδα. Μόλις εἴδαμε ὅτι ἀκόμα ἤντουνε μέρα, κρυφτήκαμε πάλε στὸν ὑπόνομο καὶ μόλις ἐνύχτωσε, ξεπεταχτήκαμε ὄξου κ' ἔτσι ὅπως ἤμαστε μὲ τῆς πιτζάμες μας, τρέξαμε στὸ Γκαζοχῶρι κ' ἐτρυπώσαμε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι τοῦ Σκαρτσώρα, τὸ ὁποῖο ἔτσι ἀπέρασα μιὰ νύχτα στὴν Παληὰ Στρατώνα. Μπῆκα διὰ ξερᾶς καὶ βγῆκα διὰ θαλάσσης. Ὁ Βλάμης

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ γάμος τοῦ Βλάμη μὲ τὴ Ροζίτα. Διηγήσεις πέντε.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΣΦΑΙΡΑν,,

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

Τοῦ R. Renerce

Ὁ κ Βιλερὲ ἐπίεσε τὸ κομβίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ κώδωνος, τοῦ εὑρισκομένου δεξιᾷ ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Νεανίας ξανθὸς, ὑψηλοῦ ἀναστήματος εἰσῆλθε καὶ ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν προϊστάμενόν του. Οὗτος διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ παραθύρου τοποθετημένον σιδηροῦν χρηματοκιβώτιον, τὸ ἤνοιξε καὶ διὰ φωνῆς ὑποκώφου ἀνέκραξε :

— Κύριε Βοασιὲ, μοῦ λείπουν πέντε χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον. Τί ἔγιναν ;

Ὁ κ. Βοασιὲ ἐφάνη σὰν νὰ ἐπλήττετο ὑπὸ κεραυνοῦ. Κῦμα αἵματος ἐχρωμάτισε τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του καὶ αἰσθημα τρόμου συνέτειλε τὰ εὐγενῆ χαρακτηριστικά του.

Ὁ κ. Βιλερὲ προὐχώρησε καὶ τινάσσων αὐτὸν βαίως του εἶπε κατὰ πρόσωπον.

— Κύριε εἶσαι κλέπτης !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος δὲν ἀπήντα καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως, ἐνῷ τὸ σῶμα του συνεσπᾶτο νευρικῶς καὶ τὸ μέτωπον του περιεβρέχετο ὑπὸ ψυχροῦ ἱδρῶτος ἡ ὀργὴ τοῦ κ. Βιλερὲ ἐξιπλασιάσθη καὶ ἐξέσπασεν εἰς λέξεις πνιγμένας.

— Ἀπαντήσατε... ἀπαντήσατε λοιπόν... Πρὸ πολλοῦ σὲ ὑπόπτευά τώρα ὅμως εἶμαι βέβαιος... Ὁμολόγησε τὸ ἔγκλημά σου ἄθλιε ! Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῇς... Το ἔγκλημά σου εἶνε φανερώτατον... Δὲν εἶσαι πλέον ταμίας μου· εἶσαι ἕνας κοινὸς κλέπτης.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νέου, ἅμα ἤκουσε τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις, ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα καὶ διὰ φωνῆς διακαπτομένης κάθε στιγμὴν ἀπὸ λιγμοὺς εἰλικρινοῦς μετανοίας, εἶπεν :

— Εἶνε ἀληθές, κύριε. Ἐπῆρα πέντε χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον. Ἐποδοπάτησα τὴν ἐμπιστοσύνην σας, διότι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐλάμβανα χρήματα ἀπὸ τὸ ταμεῖον, διὰ νὰ ἐκαναποιοῦ τὸ πάθος, ποὺ ἔχω διὰ τὰς ἱπποδρομίας. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ σταματήσω τὸ κακόν, καθότι κάθε φορὰ μοναὶα ἐλπὶς μὲ ἠκάνατζε...

— Θὰ παραγγείλω νὰ σᾶς συλλάβουν, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ κ Βιλερὲ

Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ ὑάλινος θύρα ἡ ὁδηγοῦσα ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Βιλερὲ εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια αὐτοῦ ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθε νεαροτάτη καὶ ὡραιοτάτη κόρη.

— Πατέρα εἶπε, σᾶς παρακαλῶ θερμῶς νὰ συχχωρήσεται τὸ λάθος τοῦ·ο τοῦ κ. Βοασιέ.

— Εἶσαι τρελλή, Ἰωάννα, ἀνέκραξεν ὁ κ Βιλερὲ. Μήπως εἶνε ἄξιος οἴκτου ; Γνωρίζεις ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ὁ ὁποῖος συνέβη εἰς τὸ ἐργοστάσιόν μου τὸν παρέλαβον τότε μόλις δέκα τριῶν ἐτῶν εἰς τὸ γραφεῖον μου Ἔκτοτε δὲν ἔπαυσα νὰ τὸν συνδράμω, ὥστε ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ κερδίζῃ τριακόσια φράγκα τὸν μῆνα. Ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νέον εἴκοσι τριῶν ἐτῶν. Καὶ πῶς ἀντήμειψε τὴν κολαούνην μου αὐτήν ; Πῶς ἄλλως, παρὰ κλέπτων τὸ ταμεῖον μου. Καὶ θέλεις νὰ συγχορύσω τὸν ἄθλιον αὐτόν ;

— Ἰνωρίζετε, ἐπανέλβαν ἡ νεᾶνις δι' ὕφους ἱκετευτικοῦ, ὅτι ὁ κ. Βοασιὲ εἶνε ὁ μόνος προστάτης τῆς μητρός του, Ἐν ὀνόματι τῆς ἀτυχοῦς ταύτης γυναικός, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ καταστρέψετε τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ της.

Ὁ κ. Βιλερὲ ἐστρεψεν ἀποτόμως πρὸς τὸν ταμίαν του καὶ δεικνύων εἰς αὐτὸν τὴν θύραν :

— Ἐξέλθετε, εἶπε, καὶ νὰ μὴ σᾶς ἰδῶ πλέον ἐμπρός μου.

— Κύριε, τοῦ εἶπεν ἐξερχόμενος ὁ νέος, προτοῦ παρέλθῃ δεκαετία θὰ σᾶς ἐξοφλήσω. Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

Ὁ κ. Βιλερὲ εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς τῆς Ἀνβέρσης. Νεώτατος ἰδρυσεν ἐργοστάσιον, ὅπερ κατεσκεύαζεν εἰδικῶς κλεῖθρα παραθύρων δικτυωτὰ σιδηρᾶ, ὑποστεγάσματα καὶ κιγκλίδας ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου. Πεπροικισμένος ὑπὸ ἐκτάκτου δραστηριότητος καὶ πρακτικοῦ πνεύματος, κατώρθωσεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἀπασχολῇ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του πεντηκοντάδα ἐργατῶν.

Τριακοντατεῆς ὁ κ. Βιλερὲ ἔχασεν ἀγαπητὴν σύζυγον, ἐγκαταλείψασαν τὴν κεᾶραν ἐκείνην ὕπαρξιν, τὴν ὁποίαν εἰδομεν τόσον ζωηρὰ μεσιτεύουσαν ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς ταμίου.

Ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα ἦτο ἡ ἐντελὴς ἐνσάρκωσις τῆς χάριτος καὶ τῆς γλυκύτητος καὶ ὑπὸ τὸ ὠραῖον ἑξωτερικόν της ἔκρυπτεν ἔκτακτον εὐαισθησίαν καὶ ἀγαθότητα ψυχῆς. Ὁ κ. Βιλερὲ ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς μόνης αὐτῆς θυγατρός του τὸν σκοπὸν τοῦ βίου καὶ πρὸ χάριν αὐτῆς εἰργάζετο νυχθημερὸν, κοτοροφώσας νὰ πλουτίσῃ καὶ νὰ περιβάλῃ τὴν νεότητα καὶ τὴν καλλονὴν τῆς θυγατρός του διὰ τοῦ χρυσοῦ Ἡ δραστηριότης του καθ' ἑκάστην ἐδιπλασιάζετο, ἐπεξέτεινε τὰς ἐργασίας του καὶ συνήψεν ἐμπορικὰς συμφωνίας μετὰ μεταλλουργικῆς ἑταιρίας πρὸς ἐξαγωγὴν ἐμπορευμάτων εἰς Ἰνδοκίναν.

Ἡ πτώχευσις ὅμως τῆς Ἑταιρίας αὐτῆς τοῦ ἐπέφερε μεγίστην ζημίαν, εἰς τὴν ὁποίαν προσετέθησαν καὶ ἄλλαι. Ὁ κ. Βιλερὲ ἐπάλαισε ἐπὶ μίαν ὀκταετίαν, ὅτε τέλος ἔφθασεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν εὐρέθη ἐνώπιον ληξιπροθέσμου πληρωμῆς εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων, ἐνῷ δὲν εἶχε ἢ μόνον δέκα χιλιάδες φράγκων ἐν τῷ ταμείῳ του Ἀγωνία φοβερὰ τὸν κατέλαβε

Μετὰ τριάκοντα ἔτη ἐργασίας καὶ πάλης εὑρίσκετο εἰς τὴν παραμονὴν τῆς πτωχεύσεως !

Μετὰ φρίκης ἐσκέπτετο τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ δικαστικοῦ κληρήσος, τὴν αἰσχύνην καὶ τὴν ἀθλιότητα τοῦ μέλλοντος.

Ἡ ἀνάμνησις ὅμως τῆς Ἰσάννας του ἦτο θλιβερωτέρα ὅλων Ἡ κόρη του ἦτο τότε εἰ σοι δκτὼ ἐτῶν καὶ δὲν εἶχεν εἰσέτι νυμφευθῆ, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας παρακλήσεις τοῦ πατρός της, ἂν καὶ πολλαὶ αἰτήσεις τῆς εἶχον γίνει. Τώρα πλέον ἡ εὐτυχία της ἐνεπανορθώτως κατεστράφη, τὸ δὲ μέλλον δὲν τῆς ἀνῆκε πλέον.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας νέος ὑψηλοῦ ἀνασήματος, ἀμέμπτως ἐνδεδυμένος, μὲ ὄψιν χαλκόχρουν, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βιλερέ.

— Κύριε, εἶπε πρὸς αὐτὸν προσκλίνων, τὴν δευτέραν Ἀπριλίου 1880, μὲ ἐδώσατε τῆς οἰκίας σας ὡς κλέπτην. Ὑποχρέθην ὅτι θὰ σᾶς ἐξόφλουν πρὸ τοῦ παρέλθῃ δεκαετία. Ἐκράτησα τὸν λόγον μου.

Ὁ κ. Βιλερὲ ἠγέρθη ἔκπληκτος.

— Ὁ κύριος ;.....

— Βοασέ, εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης. Ἴσως σεῖς νὰ ἐλησμονήσατε τὸ ὄνομά μου, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα τί σᾶς ὀφείλω. Ἰδοὺ πέντε χιλιάδες φράγκα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέθεσα τὸν νόμιμον τόκον δεκαετίας. Τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, διὰ τὸν οἶκτον, τὸν ὁποῖον ἔλβατε τότε ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἐλυπήθητε τὴν μητέρα μου καὶ ἐμὲ καὶ δὲν μὲ ἀπεστείλατε ἐκεῖ, ποῦ εἶνε ἡ θέσις ἑνὸς κλέπτου Ἔζησα εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατὰ τὰ διάστημα αὐτὸ Σύμερον ἔχω τριακοσίας χιλιάδας φράγκων περιουσίαν, ἀρκετὰς γνώσεις τεχνικὰς καὶ ἔρχομαι νὰ γίνω συνεταῖρος σας.

— Συνεταῖρος ; εἶπεν ἔκπληκτος ὁ κ. Βιλερὲ. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, διότι εἶμαι κατεστραμμένος.

— Τὸ γνωρίζω, ἀπήντησε ὁ κ Βοασιέ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ μὴ δεχθῶ τὴν αἴτησίν σας. Θὰ ἦτο ἀπιστία ἐμπορικὴ ἐκ μέρος μου. Σεῖς μοῦ προσφέρετε τὰ πάντα καὶ ἐγὼ ὡς ἀνταμοιβὴν δὲν ἔχω νὰ σᾶς προσφέρω τίποτε.

— Ἐπιτρέψατέ μου, κ. Βιλερέ, νὰ σᾶς διακόψω Ὑπάρχει πιθανῶς ἓν μέσον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συνδύασῃ τοὺς ἐνδοιασμούς σας καὶ τὴν προσφοράν μου. Ὅταν ἤμουν εἴκοσι μόνον ἐτῶν, κατὰ τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἔμενα κεκλεισμένος ἐμπρὸς εἰς τὰ ἐμπορικὰ βιβλία σας, ἠγάπησα ἐξ ὅλης καρδίας μίαν νέαν Ἡ νέα αὐτὴ ἐξηκολούθει νὰ μοῦ γράφῃ εἰς Ἀμερικὴν καὶ νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ. Εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ κεφαλαίου τὸ ὁποῖον σᾶς προσφέρω, δώσατέ μου τὴν εὐτυχίαν ὅλου τοῦ βίου μου.

Ὁ κ. Βιλερὲ εἶχε φθάσει εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἐκπλήξεως, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο

— Ζητεῖτε τὴν κόρην μου εἰς γάμον ; εἶπε μὲ τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνήν.

— Μάλιστα καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ μὲ κάμετε δυστυχῆ

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἠνοικε καὶ ἡ Ἰωάννα εἰσῆλθε κυττάζουσα τοὺς δύο ἄνδρας.

— Ὄχι. Σᾶς τὴν δίδω μὲ ὅλην μου τὴν καρδιάν, εἶπεν ὁ Βιλερὲ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι δὲν ἐπερίμεναν δευτέραν λέξιν τοῦ πατρός. Ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, ἐνῷ ὁ γέρων ἡσύχως ἀπεχώρει τοῦ γραφείου καὶ ἔκλειεν ὀπιθέν του τὴν θύραν.

Μετὰ ἕνα μῆνα τὸ ἐργοστάσιον ἔφερε τὸ ὄνομα «Βιλερὲ-Βοασιὲ» καὶ ἡ Ἰωάννα τὸ τῆς κ. Βοασιέ.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ POSTE RESTANTE

Ἀξιοτίμ' Δίς,

Σὲ λὰ δευτὲρ ἐπιστολὴ κὲ ζὲ βοῦ ζ' ἀποστέλλ δυστυχῶς ἄνευ ἀπαντήσ. Ζὲ βοῦ παρακαλησερὲ ἀτοῦ βότο ἱερόν, μὸν ἀποστειλὲ ἄταχ γραμματὰκ ὁ Poste Restante νταν λεκὲ βοῦ ζ' ἀνεφεράν σὶ ἰλ μ'αὶ ἐπιτραμὲν νταρὲ βὸ μαργαριτὰρ ντὲ ματάκ.

Ἀβὲκ οὖν μεγὰλ ἀνυπομονησὲ ζὲ περιμὲν βότρ γλυκντὰτ ἀπαντησὶς κὶ' διαλυσερὰ λὲ σκοτεὶν συνὲρ κὶ περικυκλὼν μὸν πτωχοτὰτ καρδουλὰν κόμ ὑποδὶν πρισὸν ἐλευθερὶ οὐ σὰ σκοταδὶκ μοῦ ζὲ περιμὲν βότρ ἀπαντὶς κὶ μ' ἐπιτρεψερὰ λὰ λατρὶ ντὲ βὸ ματὰκ οὖ μὲ λ' ἀπηγορευσερά.

Ἐγὲ λὰ καλοῦν ντὲ νὲ πὰ μὲ τυραννησὲ μποκοῦ. Βότρ λὰτρ παντοτεὶν. **Μπιζοῦς**

ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕ

Ἦσαν νέοι... δέκα πέντε φορὲς ἡ ἄνοιξι εἶχε ράνει μὲ λευλούδια τὰ μαλλιά τους. Ἀγαπιοῦνταν καὶ τὤλεγαν τόσες φορὲς ὅσες στιγμὲς ἔχ' ἡ μέρα.

Μιὰ μέρα οἱ Κουρσάροι τὴν εἶδαν τὴν Μαρίαν καὶ τὴν ἄρπαξαν.

Ὁ Γιώργης ἀπελπίστηκε, δὲν ἤθελε παρηγοριὰ καὶ, ἂν δὲν εἶχε τὴ φτωχή του μάννα, θὰ γύριζε τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὴν βρῇ.

Πέρασαν χρόνια· ὁ Γιώργης, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ θέλημα τῆς μάνας, ἐδιάλεξε γυναῖκα μιὰ ἀπὸ τὰ τὲς γυναῖκες τοῦ χωριοῦ. Ἡ Κατερίνα ἦτο φρόνιμη νοικοκυρά, ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της τοῦ χάρισ' ὡραῖα παιδάκια. Κι' ὅμως δὲν ἤτανε χαρούμενος ὁ Γιώργης· γιὰ τὸ παραμικρὸ βασάνιζε τὴ φτωχή του γυναῖκα. Ἕνα παιδί του μοναχὰ ἀγαποῦσε, ἐκεῖνο ποῦ λέγουνταν Μαρία.

Τριάντα χρόνων χήρεψ' ὁ Γιώργης. ἡ λύπη τὸν κυρίεψε τότε καὶ ἄλλοῦ δὲν εὕρισνε παρηγοριά, παρὰ ἢ σιμὰ στὴν κόρη του Μαρία ἢ μὲς στὴν ἐκκλησιά.

Μιὰ μέρα γυρνῶντας σ ὁ σπῆτι τοτ εἶδε τὴν Μαρία σὰν γόνατα μιᾶς ξένης γυναῖκας' ἐφαίνοντον χαὰ γεμάτη.

Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα ; ἐρώτησε τὴν παραμάνα.

— Εἶν' ἡ Ἐλέ η, ἡ δοῦλα ποῦ ἦλθε χθὲς στὸ σπῆτι.

Ὁ Γιώργης δὲ ἐπρόσεξε πειὰ στὴ ξένη. κ' ἐκεῖ η δὲν κύτταξε παρὸ τὴ δουλειά τις. Πέρασαν χρόνια κι' ὁ Γιώργης πάντα ἦταν λυπημένος. Δίχως δρεξὶ ἔπιανε δουλειὰ καὶ γεγήορα τὴν παρατοῦσε κουρασμένος. Ἡ φτώχεια δὲν ἄργησε νὰ τὸν πλακώσῃ.

Κοὶ τότε ὅλοι οἱ δοῦλοι ἔφυγαν· μοναχὰ ἡ Ἐλένη ἔμεινε κι' αὐτὴ ἐπρόσεχε καὶ ἐχάϊδευε τὰ παιδιά· τὸ παρετήρησ' ὁ Γιώργης

— Ἐλένη, τῆς εἶπε μιὰ μέρα, ἐοὺ δὲν μ 'ἄφησες σὰν τοὺς ἄλλους. Ἔννοια σου! Ἀπ' αὔριο θὰ πιάσω πάλε τὴ δολειὰ κι' ὅλα καλὰ θὰ πᾶνε. Ἦταν ἀργὰ πλέον· τὸ χωράφι, τὸ περιβόλι, τὸ σπῆ ι πουλήθηκαν κι' ὁ Γιώργης ἔπεσε ἄρρωστος ἀπὸ τὴ λύπη

— Ε! ποῦ κανταντήσαμε Ἐλένη! τῆς εἶπε· δὲν λυποῦμοι γιὰ μένα. Καὶ τὰ κλάμματα τὸν πῆραν... λυποῦμαι γιὰ τὰ παιδιά μου, γιὰ τὴν Μαρία...

— Γιατί νὰ βάζῃς μαρόζι, ἀφέντη ; Ἔχουμ' ἀκόμα βιός καὶ φθάνει γιὰ νὰ ζήσουμε καλά..

Μιὰ νύκτα μὲς τὴν ἀερόστια του ὁ Γιώργης ἄκουσε κρότο. Ἐσηκώθηκε κ' εἶδε τὴν Ἐλένη ποῦ ἔπ υνε ρούχα· ἔβαλ' ὑποψία, ξέτασε κ' ἐμαθε πῶς ξενόπλυνε ὅλη τὴν νύκτα, γιὰ νὰ θρέψῃ τα παιδιὰ τὴν ἡμέ α. Αὐτὸ τὸν πλήγωσε κατακαρδα· τότε ἔννοιασε πῶ ἄφηνε ξένους γιὰ νὰ φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιά του.

— Δὲν πειρσζει! τοῦ·εγ' ἡ Ἐλένη. Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ· ὅσο ἔχω χέρια, φθάνουν γιὰ νὰ θρέψω τὰ παιδιά. Ἂς βάλῃ μόνον ἡ Παναγιὰ τὸ χερι της νὰ 'γιάνῃς.

Ὁ χάρος βαρέθηκε νὰ προσμένῃ στὴ θύρα τοῦ Γιώργη... Τὴν ηὗ' ἕνα βράδυ ἀνοικτὴ κ' ἐμπῆκε μέσα· ἔννοιωσ' ὁ Γιώργης τὸ σιδερένιο του χέρι νὰ νὸν σφίγγῃ.

— Ἐλένη πεθαίνω... Ἐλένη, τὰ παιδιά μου. τὴ Μαρία μου Ὁ Θεὸς θὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ.

— Γιώργη, Γιώργη, τοῦ ἀποκρίθη κ' ἐκείνη, τὰ παιδιά σου θὰ ἔχουν μητέρα ἂν δὲν πιστεύῃς τὸν ὅρκο τῆς Ἐλένης πίστεψε τὴν ἀγάπη τῆς Μαρίας ποῦ τόσον καιρὸ δὲν ἐγνώρισες

—Μαρία, ἐφώνεψ ὁ Γιώργης. Μαρία Κ 'ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῇ, μὰ ἔπεσε κάτω καὶ δὲν ἐσηκώθη πειά.

«Δὲν ἤμουν πειὰ ἄξια γι' αὐτόν», μοῦ εἶπ' ἡ φτωχὴ κοπέλλα, ὅταν τὴν ρώτησα, γιατὶ δὲν ἐφανερώθηκε προτήτερα.

Μάριος

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΚΑΜΜΙΑ ΔΕΝ ΑΓΑΠΩ

Σὰν θὰ πάω κάτω στὸ νησί,
θὲ νὰ βρῶ τὸ γέρο ταβερνιάρη
νὰ μοῦ δώσῃ τὸ παλῃὸ κρασὶ
πῶχει φυλαγμένο στὸ πιθάρι.
Φέρε μον κρασί, θὲ νὰ τοῦ πῶ,
ἄδολο, παλῃὸ γιὰ νὰ μεθύσω,
τώρα ποὺ καμμιὰ δὲν ἀγαπῶ
πάλι τὸ κρασὶ θὲ ν' ἀγαπήσω.
Φέρ' καὶ τὴν κιθάρα τὴν παλῃὰ
στὰ χρυσᾶ μου χρόνια νὰ γυρίσω,
στοῦ νησιοῦ τὴν ἔρμῃ ἀκρογιαλιὰ
μὲ κιθάρα καὶ κρασὶ νὰ ζήσω.

Μ. Δαμιράλης

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΣΦΑΙΡΑ,,

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Εἰς τὴν σελίδα τῆς Ἀλληλογραφίας 50 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ *κ.* ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἡλέξις 50 λεπτὰ

— Νέος 20 ἐτῶν βαρυνθεὶς τὴν συναναστροφὴν καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὰς Ἀμεριανίδας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφομένας Ἑλληνίδας 16 20 ἐτῶν, σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσει Mr George S. pappas 231 paak Row. New Jork Citq n. s. a.

— Σ' ἐκείνη τὴ μελαχροινὴ ποὺ μὲ νοιώθει. Μελεχροινὴν Πειραιᾶ. Κᾶτι μὲ ἐλκύει μ' ἐσένατε αἱ ματιαί σου μὲ μαγεύο ν καὶ τὰ φρύδια σου τὰ τοξωτὰ μ ὑ πλή ωσαν τὴν καρδιά Π. Ν Πειοσιεύ·.

— ΜΙΜΙΚΑ. Εἶν ι μεγάλη ἀνάγκη νὰ σὲ συναντήσω τὸ ταχύτερον. Γράψε Γεω. Καββαδίαν p. r. Ἐτταῦθα.

— Τελειόφοιτος Νομικῆς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὸ δεσποινίδων. Σκοπὸς γνωσθήσεται τῇ γνωριμίᾳ Γράψατε Νικόλ. Τζιᾶννον. p. r.

— Νέος 19ετὴς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας τῆς αὐτῆς ἡλικίας μορφομένας. Πρόσφυγες ἀποκλείονται. Γράψατε : Ἰωάννην Δ. Ἀσημακόπουλον p. r. Ἀθήνας

— Τρεῖς μορφωμένες δεσποινίδες ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ μορφομένους νέους. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσει. Γ ἀψατε Ὑβόννη Αἰμιλιάδου, Ἰσμήνη Νικολαΐδου, Κλ. Μαυρίδου p. r. Ἀθήνας.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ Πατρινοποῦλες Παναγιώτην Μεϊντάνην Κορίνθου 52 Πάτρας.

— Νέος σοβαρὸς 27ετὴς ἐμπορευόμενος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ κόρην πλουσίαν σκοπὸς γάμος Γρ ψατε Γ. Ἀνδρεόπουλον Τέρμα Ἀμπελοκήπων Κατάστημα Κελαϊδίτη Ἀθήνας.

— Νέος εἰκοσαετὴς ἀλληλογραφῇ μὲ κοριτσάκια 16 ἕως 18 ἐτῶν. Σκοπὸς ἀγνὴ φιλία. Γράψατε Drosos Elefterion p. r. Alexandria Egypte

— Γεῶργο. Εἶμαι βεβαία πῶς αἱ ἀπόκρεω σὲ ξεμυάλισαν. Μάτια ποὺ δὲν βλέπονται κτλ. Β. Σ.

— Νέος 25 ἐτῶν, γλωσσομαθὴς καὶ οἰκονομικῶς ἐνεξάρτητος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καὶ χήρας δι' ἀπόκτησιν ἰδεώδους συζύγου. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται Γράψατε : Mr Mishacli Christofedis pour C. C. Ismaïlia Egypte

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γιὰ λόγους ἠθικότητος θαυμάζουμε τὰ κάτωθι πρόσωπα.

Φωτεινὴ Σαμούλη.
Ἑλένη Ἀποστολοπούλου.
Κατίνα Κρητικοῦ.
Ἔπεται Συνέχεια.

«Ἀρκαδικὸ Πάνθεο».

«Δαμπερό Ἀστέρι» Φλώρινα.
Ἐπαμινώνδα Τσαούση Μακρύσια.
Ἀντώνη Σιδηρᾶ Μύτικα.
Γεώργ. Τριλίβα Ἰθάκη.

Εὐχαριστῶ. Σᾶς ἀναγνωρίζουμεν δι' ἀντιπροσώπους, ἔγραψα «Πᾶνος Φωτόπουλος».

«Ἀρκαδικὸ Πάνθεο»

— Σταυρίδην καὶ Νατάλια Κυριακοῦ στὰ γράμματά σας ἀπαντήσαμε «Ἀρκαδικὸ Πάνθεο»

— Δνὶς Καίτη Γκοργκᾶ Ἀσυνομικὸ μάτι σᾶς ἔγραψε ἀπαντήσατε ὅπως γράφη.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον : Ἕνα κουτὶ μὲ 6 λινὰ μανδύλια.

Δεύτερον : Τρία ἀρωματικὰ σαπούνια.

Τρίτον : Ἕνα ζεῦγος κολὲς κάλτσες, χρωματισμὸς κατ' ἀρέσκειαν.

Τέταρτον : Μία ἱερὰ Σύνψις διὰ τὰς ὀνομυκτίας τῆς Σαρακοστῆς.

Πέμπτον : Τρίμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας».

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρῶτον Βραβεῖον : Ἕνα κουτὶ μὲ 6 ποῦρα.

Δεύτερον : Ἕνα λαιμοδέτη μεταξωτό.

Τρίτον : Ἕνα ζεῦγος κουμπιὰ γιὰ μανικέτια.

Τέταρτον : Ἕνας ἀναπτήρας

Πέμπτον : Δραχ. 15 εἰς μετρητά.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΤΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 369 ΦΤΑΔΟΥ ΤΗΣ 27ῆς ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

(Η ἀγάπη εἶναι καρδ.τσα)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Δύσεις ὀρθάς, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἔστειλαν οἱ ἑξῆς :

Λ. Πέσκοπος (κλῆρ. 5), *Γεώρ. Γαλατός*, Διον. Πανταζῆς, Μαρίν· Τσατσούλη, Βασιλικὴ Μπεντσάκου, Νίκος Κανέλλης (κλῆρ 2). *Μαρία Τσουκα ᾶ*, Χρ. Κανέλλη (κλῆρ. 2), Εὐάγ. Πουπαζᾶχος. *Γεώργιος Μένδρελας* (κλῆρ 5), Εὐαγγελία Βαμβακούση, Νέλλα Στρατούλη (κλῆρ. 2), *Νικόλαος Μοδινός* (κλῆρ. 3). Χρῆστος Πᾶσος, *Δημ. Κομνηνὸς* (κλῆρ 2), Ἐμμ. Μπαρδῆς, *Ἰουλία Δαγοῦ*, Εἰρήνη Λουνάσσα (κλῆρ. 2), Λούλα Σταυρατου, Δημ. Ψυρόγιαννης, Μιχ Παπᾶς (κλῆρ. 2), Ἰωάννης Κουφύπης (κλῆρ. 5), Πανιαγ. Νιαμῶζος. *Μαίρη Σπηλιοπούλου* (κλῆρ. 10), Ἀλεξανδρα Τσόπελα (κλῆρ. 2) Νικ. Λουλουδάκης, Νικόλαος Γεωργακόπουλος, Χρηστίνα Γεωργαράκη, Β. Ἀϋραντῆ (κλῆρ. 5) *Ἀνδρ Σανθος*, Εὐάνγ. Καλλη., *Μουσάνη Μπουν* Ἰωάν. Τσιόλης, Β. Κιρκιτζῆ Λεονώραν Κ. (κλῆρ. 2), Κωνσταν. Γεωργιάδης, *Σοφία Ἰωαννακοπούλου* (κλῆρ. 2), Γ Ροδίτης, Δημ. Βασίλας.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

(Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν καθυστερησάντων).

Ἰωάν. Ταβλᾶς, (λύσεις δύο διαγωνισμῶν), Ἀλέξανδρος Δανατζόπουλος (κλῆρ. 2), Δημ, Ψυρόγιαννης.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΣΤΙΩΝ

Πρῶτον Βραβεῖον, ἕνα ζεῦγος μικρὰ ἀνθοδοχεῖα, *Μυρσίνη Μύρου*.

Δεύτερον, ἕνα ψαλλιδάκι γιὰ τὰ νύχια, *Ἰουλία Δαγοῦ*.

Τρίτον, ἕνα ζεῦγος κολὲς κάλτσες, χρωματισμὸ κατ'ἀρέσκειαν. *Μαίρη Σπηλιοπούλου*

Τέταρτον, μιὰ φιάλη ἀρώματος, *Μαρία Τσουκαλᾶ*.

Πέμπτον, δραχ. 20 εἰς μετρητά, *Σοφία Ἰωαννακοπούλου*.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρῶτον Βραβεῖον, ἕνα ζεῦγος γκέτες, *Ἀνδρ. Σάνθος*.

Δεύτερον, μιὰ πίπα, *Γεώργ Μένδρελας*.

Τρίτον, ἕνα κουτὶ ποῦρα. *Νικ. Μοδινός*.

Τέταρτον, τρίμηνον συνδρομὴν «Σφαίρας, *Δημ Κομνηνός*.

Πέμπτον, δρ. 15 εἰς μετρητά, *Γεωρ. Γαλατός*.

Ο

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀρ. 4. *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

—Ἄχ, τί ἔκανα ὁ ἄθλιος! Ὦ, Κασσιανή, γλυκειὰ καὶ ὡραία Κασσιανή... σ' ἔχασα γιὰ πάντα!

Στὴν στάσιν ἐκείνη τοῦ ἀπεγνωσμένου ἔμεινε γιὰ πολὺ καὶ γιὰ πολὺ ἔκλαψε. Ἔκλαψε σὰν μικρὸ παιδὶ κι' ἀναστέναζε σὰν γυναῖκα ποὺ τὴν ἐπρόδωσε ὁ ἀγαπημένος της.

Ὁ ὑπερήφανος Θεόφιλος, αὐτὸς ποὺ δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὴν πλάνην του, συνετρίβη τώρα καὶ ὡμολόγησε ὅτι ἔσφαλλε. Ἔβλεπε τὴν ἄβυσσο, μέσα στὴν ὁποία εἶχε πέσει, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πειά. Ἡ Κασσιανὴ εἶχε χαθεῖ γι' αὐτὸν καὶ ἡ Θεοδώρα, ἡ ἐπίσημη βασιλικὴ μνηστή, ἐπρόκειτο σὲ λίγες μέρες νὰ γίνῃ σύζυγός του, ὁ παντοτεινὸς σύντροφος τῆς ζωῆς του.

Ἡ νύκτα περνοῦσε ἤρεμη καὶ ἡ σκέψεις τοῦ Θεοφίλου, σὰν μαῦρες Ἐριννύες τοῦ ἐσπάραζαν τὴν ψυχή. Ὁ Θεόφιλος δὲν ἀνεγγώριζε πειὰ τὸν ἑαυτόν του. Ἔμοιαζε μὲ τὸν κατάδικον ἐκεῖνο ποὺ περνάει τὴν τελευταία νύκτα τῆς ζωῆς του καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὴς ἀναμνήσεις του γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ εὐδαιμονία τῆς στιγμῆς, ποὺ θὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ θὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

Καὶ ἐθυμήθηκε τὴν στιγμὴ ποὺ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Κασσιανὴ μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ.

Ὕστερα ἔβλεπε τὴν Κασσιανὴ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ νὰ τοῦ ρίχνῃ ἕνα βλέμμα γεμᾶτο γλύκα κι' ἀνεξικακία, ποὺ ἐνόμιζε πὼς τοῦ ἔλεγε:

— Θεόφιλε, γιατί μοῦ κατέστρεψες τὰ ὡραῖα ὄνειρά μου;

Ἐννοοῦσε τώρα ὁ Θεόφιλος ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀνίσχυρος γιὰ νὰ λησμονήσῃ τὴν Κασσιανή. Τὸ ἠσθάνετο καὶ τὸ ὡμολογοῦσε. Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του νὰ σύρεται πίσω ἀπὸ τὴν Κασσιανὴ καὶ νὰ ποθῇ διαρκῶς τὸν ὡραῖον αὐτὸν ἄγγελο, νὰ τὴν ἀγαπᾷ αἰωνίως καὶ ἐν τούτοις νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ Κασσιανὴ οὐδέποτε θὰ ἐγίνετο δική του.

Θὰ τὴν ὀνειροπολοῦσε πάντοτε καὶ ὅμως θὰ ἔβλεπε τὴν Κασσιανὴ ν' ἀγαπᾷ ἄλλον. Θὰ διψοῦσε ἡ ψυχή του γιὰ ἕνα φιλί της κι' ὅμως θὰ ἔβλεπε ἄλλον νὰ φιλῇ τὰ πολυπόθητα ἐκεῖνα χείλη.

Ἀνεστέναξε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ἐσήκωσε τὰ χέρια του ψηλὰ κ' ἐψιθύρισε μὲ συντριβή:

—Θεέ μου, ἀρχίζει ἡ μεγάλη μου τιμωρία.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε σιγὰ σιγὰ κ' ἐφάνηκε ἡ βασίλισσα Εὐφροσύνη.

Ὁ Θεόφιλος δὲν ἐδίστασε νὰ ὁμολογήσῃ στὴ μητέρα του ὅτι ἔκαμε μεγάλο σφάλμα στὴν ἐκλογὴ τῆς συζύγου του κι' ὅτι παρεσύρθη ἀπὸ τὴν ὀργή του, ἡ ὁποία πρὸς στιγμὴν τὸν ἐτύφλωσε.

—Μητέρα μου, τῆς εἶπε, ἤμουν τρελλὸς τὴν στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δημιουργήσω τὴν εὐτυχία μου. Καὶ δὲν ἤξευρα τί ἔκαμα. Ἡ ὀργή μου μὲ ἔκαμε ν' ἀρνηθῶ τὴν Κασσιανή, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσα τόσο. Καὶ ἔδωκα τὸ μῆλο στὴ Θεοδώρα. Ἀλλὰ τὴν κόρη αὐτὴ οὔτε τὴν ἠγάπησα οὔτε θὰ τὴν ἀγαπήσω ποτέ. Καὶ ποτὲ δὲν θὰ εὐτυχήσω μαζῆ της. Λυπήσου με, μητέρα μου, λυπήσου κ' ἐκείνη τὴν δυστυχισμένη. Ἡ ζωή μας θὰ εἶναι μιὰ αἰώνια δυστυχία, ἕνα φοβερὸ μαρτύριο.

—Δυστυχισμένο μου παιδί, ἐψιθύρισεν ἡ βασίλισσα. Τί πρέπει νὰ γίνῃ τώρα;

—Ἐσύ, ἡ ὁποία κατώρθωσες νὰ βρῇς τὴν Κασσιανή, ἐσὺ μόνον θὰ μπορέσῃς νὰ διορθώσῃς τὴν καταστροφὴ καὶ νὰ μοῦ δώσῃς σύζυγο ὄχι τὴν Θεοδώρα, ἀλλὰ τὴν Κασσιανή.

—Ζητεῖς λοιπὸν νὰ διαλύσῃς τὸν ἀραβῶνα σου;

— Ναί.

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι σκάνδαλον.

—Εἶναι ὅμως ἡ εὐτυχία μου.

—Τέτοια σκάνδαλα, Θεόφιλε, σαλεύουν τὰ θεμέλια τοῦ θρόνου καὶ κάμουν τὸ λαὸ νὰ μισῇ τὸν βασιλέα του.

—Ἂς καταστραφῇ ὁ θρόνος μου. Τὸ πᾶν γιὰ τὴν Κασσιανή.

—Ἡ Θεοδώρα ὅμως; Ἔτσι θὰ κατασπαράξῃς τὴν καρδιὰ τῆς κόρης αὐτῆς, ἡ ὁποία σὲ τίποτε δὲν σοῦ ἔπταισε.

—Ἂν εὐτυχῇ ὅμως ἐκείνη ἐγὼ θὰ μαρτυρῶ.

—Δυστυχισμένε Θεόφιλε, ἔχεις ἀκόμη καιρὸ νὰ σκεφθῇς. Λάβε ὑπ' ὄψει σου ὅτι ἡ Θεοδώρα εἶναι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βάρδα κι' ὅτι ὁ Βάρδας εἶναι πολὺ ἀγαπητὸς στὸ στρατό.

—Κανένα δὲν φοβᾶμαι. Ὁ στρατὸς δὲν θὰ μὲ ἀδικήσῃ ποὺ θὰ ζητήσω νὰ διορθώσω μιὰ ἀδικία καὶ νὰ δώσω τὴν γαλήνη στὴν ψυχή μου.

Ἡ βασίλισσα εἶδε τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Θεοφίλου, ποὺ ἐζητοῦσε νὰ διαλύσῃ τὸν ἀραβῶνά του μὲ τὴν Θεοδώρα κ' ἐδέχθη νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του.

Γιὰ νὰ διαλυθῇ ὁ ἀραβῶνας τοῦ Θεοφίλου μὲ τὴν Θεοδώρα, ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ συναινέσῃ ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Β΄. Καὶ ναὶ μὲν ὁ βασιλεὺς εἰς τέτοιου εἴδους ζητήματα μιὰ εἶχε γνώμη, ὅτι πρώτη καὶ κυρία ἀρετὴ τῶν βασιλέων εἶναι ἡ αὐστηρὰ τήρησις τοῦ λόγου των. Ἀλλὰ ἡ Εὐφροσύνη εἶχε μεγάλη πεποίθησιν στὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἔξασκοῦσε στὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε διαπύρως, ἀνέλαβε δὲ νὰ μεσολαβήσῃ σ' αὐτὸν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν πείσῃ νὰ διαλύσῃ τὸν ἀραβῶνα.

Ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὸν Θεόφιλο καὶ ἀπεσύρθη στὸ ἰδιαίτερό της δωμάτιο γιὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον. Ἀλλὰ καὶ στὸ Θεόφιλο δὲν ἤρχετο ὁ ὕπνος. Ὅλη τὴ νύχτα ἔμεινε ἄγρυπνος, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ ποιὰ θὰ ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ βασιλέως.

Ἡ περιφρονημένη

Ἡ βασίλισσα Εὐφροσύνη ἐπέτυχε γιὰ τὸν Θεόφιλον τὸ καλλίτερο καὶ τιμαλφέστερο δῶρο: Κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν βασιλέα νὰ δεχθῇ τὴν διάλυσιν τοῦ ἀραβῶνος. Ὁ Θεόφιλος δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν καλέσῃ ἡ βασίλισσα. Μόλις ἔμαθε ὅτι ἡ συζήτησις τῆς μητέρας του μὲ τὸν βασιλέα ἐτελείωσε, ἔτρεξε νὰ τὴν συναντήσῃ.

—Μητέρα μου, ἐκραύγασε, μόλις ἐμπῆκε στὸ βασιλικὸ δωμάτιο. Τί θ' ἀκούσω ἄραγε;

—Χαρᾶς εὐαγγέλια, Θεόφιλε, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Ὁ βασιλεύς;

—Ἐδέχθηκε, Θεόφιλε. Δὲν θεωρεῖ ἐπιτυχημένη τὴν ἐκλογὴ τῆς Θεοδώρας καὶ σὲ προσκαλεῖ νὰ διαλύσῃς τὴν μνηστεία σου.

—Καὶ ἡ Κασσιανή;

—Εἶσαι ἐλεύθερος, παιδί μου, ν' ἀκολουθήσῃς τὴν ὁρμὴ τῆς καρδιᾶς σου. Ἂν ἀγαπᾷς τὴν Κασσιανή, νυμφεύσου την. Ὁ βασιλεὺς τὸ δέχεται.

Ὁ ἐρωτευμένος Θεόφιλος ἐγονάτισε μπροστὰ στὴ βασίλισσα κι' ἄρχισε νὰ τῆς φιλῇ τὰ χέρια, ἐνῷ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Ὦ, ἁγία γυναῖκα, ἐκραύγαζε. Σ' ἐσένα χρωστάω τὴν μεγάλη μου αὐτὴ εὐτυχία.

Ἦταν ἡ τρίτη μεταμεσημβρινὴ ὥρα, ὅταν ἡ βασίλισσα Εὐφροσύνη ἐπεσκέφθη τὴν Κασσιανή, γιὰ νὰ σταλάξῃ στὴν πληγωμένη της καρδιὰ τὸ βάλσαμο τῆς παρηγορίας.

Τὴν ὥραν ἐκείνη ἡ Κασσιανὴ εὑρίσκετο μέσα στὸ ἐργαστήριό της καὶ εἰργάζετο, ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ἐφάνηκε ἡ μητέρα της.

—Κασσιανή μου, τῆς εἶπε, ἄφησέ τα ὅλα καὶ τρέξε κάτω στὴν αἴθουσα. Ἡ βασίλισσα σὲ ζητεῖ πάλι.

Μόλις ἡ βασίλισσα εἶδε τὴν Κασσιανή, τῆς εἶπε:

—Γνωρίζω, κόρη μου, τὴν αἰτία τῆς λύπης σου· βεβαιώσου ὅμως ὅτι ἡ βασίλισσα δὲν ἐλυπήθηκε λιγώτερο ἀπὸ σένα. Δὲν ἔκλαψαν μονάχα τὰ δικά σου μάτια, Κασσιανή, πίστευσέ με.

—Ὦ, κραταιὰ βασίλισσα, ἐψιθύρισεν ἡ Κασσιανή, μὴ μὲ νομίζῃς ἀχάριστη. Μέσα στὸν πόνο τῆς ψυχῆς μου καὶ μέσα στὴ λύπη μου δὲν ἐλησμόνησα ἐγὼ τὴν καλή μου βασίλισσα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔκλαψα πολύ, ἀλλὰ δὲν ἔκλαψα μόνο γιὰ μένα.

Σὲ πιστεύω, εἶπε μὲ μειδίαμα ἀγαθότατο ἡ βασίλισσα... Ἀλλὰ τώρα ἂς τὰ ξεχάσουμε ὅλα. Ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δώσῃ τὸ δίκηο σου.

Ἡ Κασσιανὴ παρατηροῦσε ἔκπληκτη τὴν βασίλισσα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασία τῶν λόγων της.

—Ἐπαναλαμβάνω, Κασσιανή μου, εἶπεν ἡ βασίλισσα, ὅτι πρέπει νὰ λησμονήσῃς ὅ,τι συνέβη χθές. Ὁ Θεόφιλος ἐνήργησε ὑπὸ τὸ κράτος στιγμιαίας ὀργῆς...

—Ὁ Θεόφιλος, Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ἡ Κασσιανή, ἔκαμε ὅ,τι ἐνόμισε καλό.

—Ναί, Κασσιανή, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τὸ καλόν.

—Ἂν κρίνετε σεῖς ἔτσι...

—Ὄχι... Δὲν κρίνει ἔτσι μόνον ἡ βασίλισσα, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεόφιλος. Τὸν εἶδα χθὲς τὴν νύκτα νὰ κλαίῃ ἀπὸ μεταμέλεια.

—Μετενόησε διότι ἐμνηστεύθη;

—Ὄχι, Κασσιανή, ἀλλὰ διότι δὲν ἐμνηστεύθη σέ.

Ἡ Κασσιανὴ ἐκοκκίνησε κ' ἐκατέβασε τὰ μάτια.

Ἡ βασίλισσα ἐπῆρε τὰ χέρια τῆς Κασσιανῆς, τὴν ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπο καὶ τὴν ἠρώτησε:

—Κασσιανή, μισεῖς ἄραγε τὸν Θεόφιλο;

—Κανένα δὲν μισῶ, Μεγαλειοτάτη, διότι δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ μισήσω. Μόνον νὰ εὐχηθῶ μπορῶ καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸ γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ Θεοφίλου.

—Ἀλλὰ δὲν φθάνει μόνον νὰ προσεύχεσαι γιὰ τὴν εὐτυχία του, πρέπει καὶ νὰ ἐργασθῇς γι' αὐτήν.

—Ἐγώ; Καὶ πῶς;

—Μὴν τρέχῃς, κόρη μου. Ὁ Θεόφιλος ἐμνηστεύθη τὴν Θεοδώρα, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀγαπᾷ.

Κ' ἐπειδὴ ἡ Κασσιανὴ σιωποῦσε, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς διαφεύγῃ ποὺ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ἡ βασίλισσα, ἡ Εὐφροσύνη ἐξηκολούθησε:

Ὁ δυστυχὴς Θεόφιλος, ποὺ ὠργήσθηκε ἀπὸ μία σου ἀπάντησιν, ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ ἐκείνη, ἡ ὁποία τοῦ ὑπέδειξε ἕνα σφᾶλμα του. Καὶ τότε ἔδωκε τὸ μῆλο στὴ Θεοδώρα. Ἀλλὰ ἡ τιμωρία του ἦρθε ἀμέσως. Διότι τότε μόνον ἐννόησε ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Κασσιανή. Τότε ἦρθε σ' ἐμένα καὶ μὲ παρεκάλεσε γονατιστὸς νὰ ἔλθω σ' ἐσένα καὶ νὰ σοῦ ζητήσω γιὰ χάρι νὰ μὴ μνησικακῇς μαζῆ του καὶ νὰ τὸν συγχωρήσῃς γιὰ ὅ,τι ἔκανε,

—Μεγαλειοτάτη, τρέμω ὁλόκληλη ἀπὸ συγκίνησιν. Γιὰ μένα ὁ Θεόφιλος εἶναι πρόσωπον ἱερό. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀγαπήσω παρὰ ὡς βασιλέα μου.

Ἀλλ' οὔτε νὰ τὸν συγχωρήσω ἔχω τὸ δικαίωμα, διότι ὁ Θεόφιλος δὲν μοῦκανε κανένα κακό.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει Κασσιανή, εἶπε ἡ βασίλισσα ἡ ἀνεξικακία σου πρέπει ν' ἀνταμειφθῇ Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζῆ μου καὶ νὰ μίνῃς κοντά μου στὸ Παλάτι;

— Τέτοια εὔνοια, Μεγαλειοτάτη ..

— Αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον εὔνοια Κασσιανή, ἀλλὰ ὑποχρέωσις μιᾶς μητέρας πρὸς τὸν κόρη της, μιᾶς βασιλίσσης πρὸς βασιλικὴν νύμφην.

—Βασιλικὴν νύμφην; ἠρώτησε μὲ ἔκπληξιν ἡ Εασσιανή.

—Γιατὶ ὄχι; Ὁ Θεόφιλος μίαν μόνον ἀγαπᾷ. Καὶ ἦρθα ἐδῶ πέρα σήμερα γιὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω ἕνα εὐχάριστω γεγονός.

—Εἴπατε εὐχάριστα.

—Πάρα πολύ...

—Μεγαλειοτάτη!

(Ἀκολουθεῖ)